

Szent Edith Stein A végestől az örökkévalóig

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

A végestől az örökkévalóig

Szent Edith Stein
gondolataiból
az év minden napjára

Impresszum

A végestől az örökkévalóig

Szent Edith Stein
Keresztről nevezett Terézia Benedicta
kármelita nővér gondolataiból
az év minden napjára

Összeállította:
Varga Zoltán Sch. P.

Kézirat gyanánt

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció Varga Zoltán piarista atya kéziratának elektronikus változata, amely az év minden napjára tartalmaz egy-egy idézetet, gondolatot Szent Edith Steintől.

Tartalomjegyzék

Impresszum	2
Tartalomjegyzék	3
Január	4
Február	8
Március	12
Április	16
Május.....	20
Június	23
Július	27
Augusztus.....	31
Szeptember.....	35
Október	38
November.....	42
December	46

Január

Január 1.

Alapjában mindig egy apró, egyszerű igazság, amit mondani szeretnék: hogyan kezdetünk el az Úr kezét fogva élni.

Január 2.

Aki teljesen Isten kezébe helyezi magát, az bízhat benne, hogy ő biztosan fogja vezetni. Amit neki átadunk, az nem vész el, hanem megmarad, megtisztul, azt felemelik és igaz mértékkel mérik meg.

Január 3.

Az kell, hogy minden emberi biztonság keresése nélkül teljesen Isten kezébe helyezzük magunkat; biztonságérzetünk akkor annál mélyebb és szebb lesz.

Január 4.

Életem minden reggel újra elkezdődik, minden este befejeződik; ezen túlmenő terveim és szándékaim nincsenek, vagyis az, hogy előre gondolunk, természetesen hozzá tartozhat a napi feladatokhoz, de sohasem szabad, hogy „gondterheltek” legyünk jövőnk miatt.

Január 5.

A jövővel kapcsolatos minden aggodalmad helyezd bizalommal Isten kezébe, és engedd, hogy ő úgy vezessen, akár egy gyermeket. Akkor biztos lehetsz benne, hogy a helyes utat nem tévesztheted el.

Január 6.

Bölcsek, tegyétek le bölcsességeket, és legyetek olyan egyszerűek, mint a gyermekek! Királyok, adjátok oda koronátokat és kincseiteket, és hajoljatok meg a Királyok Királya előtt!

Ti bölcsek, tegyétek le bölcsességeket és legyetek oly egyszerűek, mint a gyermekek; ti királyok, adjátok oda koronátokat és kincseteket, hajoljatok meg alázattal a királyok Királya előtt. (P. M. 160.)

Január 7.

Ha látjuk az emberi lelket a maga magányosságában és nyomorúságában, ha tanúi leszünk küszködésének, elbukásának és annak, hogy újra talpra áll, az a vigasztaló bizonyosság kíséri majd minket, hogy Isten a tenyerébe írta a lelket, hogy útja és célja az Örökkévaló tekintete előtt olyan világos, mint a nap, és Ő megparancsolta angyalainak, hogy örködjenek felette.

Január 8.

Teljes mértékben a „legyen meg a te akaratod” kell, hogy a keresztény élet vezérfonala legyen. Ennek kell irányítania napjainkat reggeltől estig, éveinket és egész életünket.

A „legyen meg a te akaratod” kérésnek teljes mértékben a keresztény élet vezérfonalának kell lennie. Ennek kell szabályoznia az egész életet: az egész napon át reggeltől estig és végig az egész évet. Ennek kell a keresztény egyetlen gondolatának lennie. (P. M. 165.)

Január 9.

Amit mi megtehetünk, és amit meg is kell tennünk az, hogy megnyíljunk a kegyelem előtt. Ez azt jelenti, hogy a mi akaratunkat teljesen megtagadva engedjük, hogy megragadjon minket az isteni akarat, hogy lelkünket befogadásra és alakulásra készen Isten kezébe helyezzük.

Január 10.

Amikor reggel felébredünk, máris meg akarnak rohanni minket a nap gondjai és kötelességei. Mikor fogjuk ezt elintézni, mikor azt? Szeretnénk sebbel-lobbal nekilátni és elviharzani. Ilyenkor kell a gyeplőt megragadni és azt mondani: Nyugalom! Mindebből most semminek sem szabad rám zúdulnia.

Január 11.

Első reggeli órám az Úré. Annak a napi feladatnak akarok nekilátni, amit ő bíz rám, és ő majd megadja az erőt, hogy el is tudjam végezni.

Január 12.

Amikor az Isten oltárától a reggeli áhítat után belépek munkanapomba, csendesség lesz bennem, és a lélek kiüresedik mindattól, ami meg akarta rohamozni és meg akarta terhelni, megtelik szent örömmel, bátorsággal és tetterővel. Naggyá és tágassá lett, mert kilépett önmagából és belépett az isteni életbe.

Január 13.

Amiről úgy látom, hogy ez az előttem álló legelső feladat, azt kezdem el.

Január 14.

Elérkezik a dél. Kimerülten, törődötten érkezünk haza. Itt természetesen új roham vár. Ismét minden pezsegni, kavarogni kezdene: felháborodás, bosszúság, bánat. És még mennyi a tennivaló estig! Nem kellene mindjárt folytatni? Nem! Nem, legalábbis mielőtt egy pillanatnyi csend nem költözött belénk.

Január 15.

A különféle emberek lelkiállapota különféle. Azok közül az eszközök közül, amelyek alkalmasak arra, hogy megteremtsék, ébren tartsák, vagy újra felélesszék a kapcsolatot az Örökkévalóval – mint amilyenek a szemlélődés, a lelki olvasmányok, a liturgián való részvétel – , nem mind egyformán gyümölcsözőek minden időben mindenki számára. Az a fontos, hogy megtaláljuk a mindenkor leghatékonyabbat és hasznunkra fordítsuk.

Január 16.

Az, hogy az egyes embernek hol a helye, az ő hivatásának a kérdése. Ezt nem lehet csupán önvizsgálattal és a lehetséges utak mérlegelésével megoldani. A megoldást ki kell imádkozni, és bizonyos esetekben az engedelmesség útján kell keresni.

Január 17.

Az emberi létnek az az értelme, hogy benne mintegy egyé forr az Ég és a Föld, Isten és a teremtett világ: az ember teste a föld anyagából vétetett, és azzal egy, és ezt alakítja a lélek, amely mint szellemi, személyes létező, minden személytelen teremtménynél közelebb áll Istenhez, és képes a Vele való egyesülésre.

Január 18.

Abban a tudatban, hogy valaki hordoz engem, nyugalmat és biztonságot érzek – nem a felnőtt ember magabiztos biztonságát, aki saját erejéből szilárd talajon áll, hanem a gyermek édes és boldog biztonságát, akit egy erős kar hordoz, olyan biztonságot, ami tárgyilagosan szemlélve nem kevésbé racionális. Vagy „racionális” lenne a gyermek, ha állandóan abban a félelemben élne, hogy édes szülője képes lenne őt leejteni?

Január 19.

Aki csupán alkalmanként tér vissza lelke mélységeibe, hogy azután ismét a felszínen tartózkodjék, annak számára kialakulatlan marad a mély, és átformáló erejét sem tudja kifejteni a távolabbi külső rétegekre.

Január 20.

A kegyelmek bőségéhez képest, ami minden nap árad felénk, egy szegény emberi lélek túlságosan kicsiny, ahhoz képest pedig, amit mégis képes felfogni, minden emberi szó kevés.

Január 21.

A ragyogó napsütés, az ég sugárzó kékje, egy derűs táj, egy vidám gyermekmosoly, egy bátorító szó – ezek mind képesek új életet kelteni a lélekben. Ami ilyenkor az érzékekbe jut, az egy szellemi dolog megnyilvánulása, ami azt szeretné, hogy a lélek felfogja, és hogy benne életet nyerjen.

Január 22.

Ha felfognánk, hogy bensőnkben egy jól elzárt kis rejtekhelyet építsünk magunknak, ahová ahányszor csak lehetséges, visszavonulhatunk, akkor sehol a világon semmi nem hiányozna nekünk.

(Az biztos, hogy nehéz a kolostoron kívül és a Legszentebb nélkül élni. De Isten bennünk van, a teljes Szentháromság.) Ha ezt megértjük, lelkünk mélyén egy jól bezárt cellát építünk, és oda a lehető leggyakrabban visszavonulunk, bárhová kerülünk is, semmink sem fog hiányozni. (P. M. 114.)

Január 23.

Arról van szó, hogy mindenekelőtt valóban legyen egy csendes zugunk, ahol úgy érintkezhetünk Istennel – mégpedig naponta –, mintha a világon semmi más nem létezne: számomra a reggeli órák tűnnek erre alkalmas időnek, még mielőtt elkezdődik a napi munka.

Január 24.

A vallás természetesen nem csak egy csendes zúg és egyes ünnepi órák számára való, hanem minden életnek gyökere és alapja kell hogy legyen, mégpedig nem csak néhány kiválasztott ember, hanem minden igazi keresztény számára.

Január 25.

A külső életkörülményekben történő minden változás könnyen a belső nyugalom megzavarását idézi elő. Ezért sohasem kellene olyan változást keresnünk, amit nem Isten rendel.

Január 26.

Istennek csupán eszköze vagyok. Aki énhozzám jön, azt szeretném őhozzá vezetni. És amikor észreveszem, hogy nem erről van szó, hanem csak az én személyem iránti érdeklődése érvényesül, nem szolgálhatok eszközként, és arra kell kérnem az Urat, hogy más úton segítsen. Hiszen ő soha nincs rászorulva csupán egyetlen emberre.

Január 27.

Tudom, hogy van valaki a közelemben, akiben fenntartás nélkül megbízhatok. És ez olyan dolog, ami nyugalmat és erőt ad.

Január 28.

Az, hogy a tudományt istentiszteletként is lehet művelni, először Aquinói Szent Tamással kapcsolatban merült fel bennem igazán.

Aquinói Szent Tamást tanulmányozva rádöbbsz, hogy a tudományt „istenszolgálatként” is lehet gyakorolni. (K. T. 46.)

Január 29.

Másokra gyakorolt hatásunk csak addig lesz áldásos, amíg hitünk alapelveiből semmiféle engedményt nem kockáztatunk, és mindenféle emberi szempontok között tévedhetetlenül követjük lelkiismeretünket. Ha ez valamely ponton már nem lenne lehetséges, azt gondolnám, hogy ezzel fel kell hagyni, még ha látszólag oly sok minden függene is a mi tevékenységünktől. Istennek mindig vannak más eszközei és útjai is, hogy a lelkeknek segítsen.

Január 30.

Erőnk a szükséges feladataink mennyiségével együtt szemmel láthatóan növekszik. Ha nincs semmi, ami égetően sürgős, hamarabb elfogy. Az ég biztos, hogy ért a jó gazdálkodáshoz.

Január 31.

Nem te vagy az egyetlen, aki nap mint nap sok mindent elront – mindannyian így vagyunk. De az Úr türelmes és nagyirgalmú. Kegyelmének tárházában még a hibáinkat is fel tudja használni, ha odatesszük oltárára.

Február

Február 1.

Isten mindenkit a maga útján vezet, és az egyik könnyebben és gyorsabban ér célba, mint a másik. Amit mi megtehetünk, az ahhoz képest, amit Ő tesz velünk, valójában kevés. De ezt a keveset meg kell tennünk. Ez mindenek előtt: imádkozzunk kitartóan a helyes útért, és ellenállás nélkül kövessük a kegyelem vonzását, amennyiben érezhetővé válik. Csupán határidőt nem szabad szabnunk az Úrnak.

Február 2.

Amikor a legszentebb Szűz a Gyermeket a templomba vitte, előre megmondták neki, hogy ez a Gyermek sokak romlására és feltámadására lesz, jel lesz ő, amelynek ellene mondanak. Ez a szenvedés, a fény és a sötétség közötti harc meghirdetése.

Amikor Szűz Mária elvitte a Gyermeket a templomba, ott megmondták neki, hogy lelkét kard járja át, hogy ez a Gyermek bukásra és feltámadásra rendeltetett, jelnek sokak számára, amelynek ellentmondanak. A szenvedésnek, a világosság és a sötétség közötti harcnak ez a hírüladása nyilvánult meg már a jászolnál! (P. M. 170.)

Február 3.

Ha szemlélődve végiggondoljuk az Istenanya útját gyertyaszentelőtől nagypéntekig, úgy meg fogjuk találni a belső csendhez vezető utat.

Február 4.

Amint az első emberek képesek voltak belezuhanni az istengyermeki létből az Istentől távoli létbe, mi is mindannyian borotvaélen táncolunk a semmi és az isteni élet teljessége között.

Amint az első emberek az istengyermekségből az Istentől való távollétbe estek, mi is mindig késhegyen táncolunk a semmi és az isteni élet teljessége között. (P. M. 165.)

Február 5.

A kívülről jövő összes szenvedés semmi a lélek sötét éjszakájához képest, amikor az isteni fény már nem világít, és már nem hallatszik az Úr hangja.

Mindazok a szenvedések, amelyek kívülről jönnek, semmit sem jelentenek a lélek sötét éjszakájához képest. Ebben nem ragyog többé az isteni fény, nem szól többé az Úr. (P. M. 166.)

Február 6.

Korunk egyre inkább úgy érzi, arra kényszerül, hogy ha már minden más csődöt mond, titkos forrásokból remélje a végső segítséget.

Február 7.

Az ember arra hivatott, hogy bensejében éljen, és így vegye kézbe önmagát, ahogy az csak innen kiindulva lehetséges; csakis innen kiindulva lehetséges igazán vitába szállni a világgal, csakis innen kiindulva képes az ember megtalálni a számára elrendelt helyet a világban.

Az ember arra hivatott, hogy belső életet éljen, hogy önmagát kézben tartsa, amennyire ez belülről lehetséges –, és csak innen belülről kiindulva léphet helyes érintkezésbe a világgal. Csak belülről található meg a számára kijelölt helyet a világban. (K. T. 190.)

Február 8.

Isten öröktől fogva ismer minden emberi lelket lényének minden titkával és életének minden rezdülésével együtt.

Ilyen módon lakik Isten minden emberi lélekben. Ismeri mindegyiket öröktől fogva, ismeri minden titkát, életük minden változását. (K. T. 197.)

Február 9.

A mai fiatal generáció annyi válságon ment át, képtelen már megérteni minket. De nekünk meg kell próbálnunk, hogy megértsük őket, akkor talán még tudunk nekik valamelyest segíteni.

Február 10.

Boldognak érezzük magunkat, ha tapasztalataink meggyőznek minket, hogy még képesek vagyunk mély és igazi öröme, és hogy még a mély és igazi fájdalom is olyan számunkra, mint egy kegyelem.

Máskor viszont boldogan tapasztaljuk, hogy fogékonyak vagyunk a mély és valódi öröme –, sőt, még az igazi fájdalom is nagy adomány az érzéketlenség merevségéhez képest. (K. T. 62.)

Február 11.

Ahol valóban eleven hit van, ott az életet betöltik a hit igazságai és Isten nagy tettei, minden más ezzel szemben a háttérbe szorul.

Ahol valóban van élő hit, ott a hitigazságok és Isten „nagy tettei” alkotják az élet tartalmát; hozzájuk képest minden más háttérbe szorul. (K. T. 62.)

Február 12.

Ez a szent tárgyilagosság, a Szentlélekből újjászületett lélek eredendő belső fogékonysága; mindent, ami eléje kerül, azt alkalmas módon, megfelelő mélységében fogja fel.

Ez a „szent tárgyilagosság” nem más, mint a Szentlélekből újjászületett léleknek az eredeti belső fogékonysága. Ha a lélek megfelelő mélységben befogadja a hozzá közeledő kegyelmet, akkor mentes lesz a gátlásoktól, könnyedén és örömmel engedi, hogy mozgékony és alakításra kész erő formálja, Ha a szentségre törekvő ilyen módon fogadja be a hit igazságait, akkor eljut a szentek tudományára. (K. T. 62.)

Február 13.

A szent tárgyilagossággal bizonyos mértékben rokon a gyermek tárgyilagossága, aki még romlatlan erővel és elevenességgel, gátlásoktól mentes elfogulatlansággal fogad el benyomásokat, és válaszol azokra. A belátás érettsége mindenesetre még hiányzik nála. Ami azonban behatol a gyermeki lélekbe, az egész életére alakító hatással lehet.

A gyermek tárgyilagossága bizonyos rokonságban van a „szent tárgyilagossággal”, mert a gyermek még töretlen erővel, élénken és gátlás nélküli elfogulatlansággal fogadja a benyomásokat és válaszol rájuk. Válasza természetesen nem mindig lesz érteleből fakadó válasz. Hiányzik ehhez még a belátás érettsége. Ami korán behatol a lélekbe, egész életre irányadóvá lehet. (K. T. 62.)

Február 14.

A benyomások befogadásának töretlen erejében a művész rokon a gyermekkel és a szenttel. A művész sajátossága, hogy ami őt belülről megéri, az benne képpé válik, és szeretne külső formát is öltetni.

A benyomások iránti töretlen befogadóképességét tekintve a művész a gyermekkel és a szenttel rokon. A művészre jellemző, hogy ami őt belsőleg megéri, az máris képpé formálódik benne, és arra készíti, hogy külsőleg is kifejezze. (K. T. 63.)

Február 15.

Minden igazi remekmű jelkép is, mégpedig úgy, hogy titokzatos módon megcsendül benne az összes érzékelhető dolog teljessége, ami kimeríthetetlen minden emberi megismerés számára. Ilyen értelemben minden valódi művészet kinyilatkoztatás, és minden művészi alkotó tevékenység szolgálat.

Minden igazi művészi alkotás ezért egyben jelkép is, ... ami azt jelenti, hogy (abból a végtelen értelmi Teljességből való, amire minden emberi megismerés rátalál és abból valamit megragad, mégpedig úgy, hogy) a minden emberi megismerés által kimeríthetetlen értelmi Teljesség titokzatosan csendül ki belőle. Így értve minden igazi művészet kinyilatkoztatás is, és minden művészi alkotás szent szolgálat. (K. T. 63.)

Február 16.

Nem emelhetjük fel tekintetünket Istenhez anélkül, hogy rá ne ébredjünk a magunk kicsinységének tudatára. Isten megismerése és önmagunk megismerése egymást kölcsönösen erősíti. Önmagunk megismerése által közeledünk Istenhez. Ez ezért sohasem felesleges.

Február 17.

A szolgálat a szeretet megnyilvánulása. És mivel a szeretet személyes jellege szerint különböző, az egész lelki élet is az.

Február 18.

Minden olyan felbuzdulást, ami az embert önmagába térésre indítja, és az Istenhez vezető útra vezet, a kegyelem hatásának kell tekinteni akkor is, ha ehhez természetes események és mozgatórugók szolgálnak eszközként.

Február 19.

A lélek középpontja az a hely, ahonnan a lelkiismeret szava hallatszik, és a szabad személyes döntés helye is. Mivel ez így van, és mivel a szabad, személyes odaadás hozzá tartozik az Istennel való szeretetteljes egyesüléshez, ezért a szabad döntés helyének egyúttal az Istennel való szabad egyesülés helyének is kell lennie

A lélek legfelsőbb pontja egyben a szabadságnak a helye – az a hely –, ahonnan egész létét áttekintheti, és arról dönteni képes. (K. T. 190.)

Február 20.

A személy éppúgy hivatott arra, hogy egy közösség tagja, mint arra, hogy külön egyéniség legyen; mindkettő a maga személyes módján, lényé legmélyéből fakadóan. Legsajátabb lényének éppúgy szüksége van arra, hogy őt alakítsa a többiekkel való együttlét, mint arra, hogy a maga részéről a többiek számára ő legyen iránymutató és termékeny.

Február 21.

Beszélhetünk a közösség felelőségéről, ami más, mint az egyéné. De azt a közösség tagjai vállalják érte, mégpedig különböző mértékben; mindannyian részt vesznek a felelőség vállalásában, akik arra képesek, azaz már öntudatra ébredtek, de mindenek előtt a vezetők.

Február 22.

Csak szabad lélekkel rendelkező lények lehetnek Isten szolgái. A vak eszközök csupán olyan törvények szerint járhatják útjukat, amelyek előírják számukra az Isten akaratát, de az Isten akarata nem képes általuk elevenen hatni. Így a felszabadult létezés csak szabad lények számára lehetséges.

Február 23.

Csak olyan országban képes a lélek önmagát és békéjét megtalálni, amelynek Ura nem a maga gyönyörűségére, hanem önmagáért keresi a lelket. Éppen ezért a túlradó, ajándékozó teljességért, amit nem egy önző vágy irányít, nevezzük ezt az országot a kegyelem birodalmának.

Február 24.

A kegyelem így egyesít Istennel: anélkül száll le a teremtménybe, hogy kiszakítaná gyökereit Istenből, és „szőlőveszővé” teszi a „szőlőtőn”.

Február 25.

Az, aki ránk teszi a keresztet, képes arra, hogy a terhet könnyűvé és édessé tegye.

Február 26.

A kereszténység misztériumai oszthatatlan egységet képeznek. Ha az egyikben elmélyedünk, valamennyihez közelebb jutunk.

Február 27. (Hamvazószerda)

Senki sem képes arra, hogy a maga által szabadon választott bűnbánati cselekményekkel megváltsa önmagát; minden bűnbánati cselekmény szükségképpen az Isten akarata által irányított tevékenység. Itt a mi szabadságunk együttműködése abban áll, hogy alávetjük, hogy feláldozzuk önmagunkat.

Február 28.

A szegénység útján az Úr előttünk járt. Mindent feláldozott, és példájával még inkább megmutatta, mint tanácsával, hogy csak az birtokol mindent, akinek semmije sincs.

Február 29.

Jó, ha a Megfeszítettet képeken ábrázolva tiszteljük. De a fából vagy kőből készült képmásoknál jobbak az eleven képmások, a Krisztus-képmás lelkek.

Jó dolog a Megfeszített tisztelni és ábrázolni, hogy tiszteletét elősegítsük. A fából és kőből készült keresztábrázolásoknál azonban még jobbak az „élő képek”. (K. T. 290.)

Március

Március 1.

Aki szeretettel belemerül a keresztre feszített Üdvözítő lelkületébe, az pontosan ezáltal egyesül az isteni akarattal. És hiú dolog lenne a keresztről prédikálni, ha ez nem lenne egyúttal a Megfeszítettel egyesült élet kifejezése.

Ez azt jelenti, hogy ha valaki szerető módon elmélyül a kereszten függő Üdvözítő lelkületében, akkor ezen az úton egyesül Isten megváltó akaratával is, (hiszen az Atya akaratára Jézus megváltói szeretetében és önátadásában teljesedik be.) (K. T. 298.)

A keresztről szóló minden igehirdetésünk hiábavaló lenne, ha nem fejeznék ki a Megfeszítettel való egyesülés életét. (K. T. 299.)

Március 2.

Krisztushoz igazodni nem tud az ember anélkül, hogy egyúttal ne kövesse Őt.

Március 3.

Az ember lelkéért folyik a harc. Az ég és a pokol küzdenek érte.

Március 4.

A bűn nem más, mint ellenszegüléssel illetni az Istent. Bűnös az a lélek, amely fellázad Isten ellen. És amint a bűn az eltávolodás és az ellentmondás Istennek, ennek megfelelően csupán közeledéssel és egyesüléssel lehet kiküszöbölni.

Március 5.

Annak a léleknek, amelyet a kegyelem fénye megvilágított, és ebben a fényben lát, észre kell vennie, hogy benne mi volt és most mi a rossz, utálattal kell eltelnie iránta, és ki kell taszítania magából. És miközben kitalasztja, megszabadul tőle; bocsánatot nyer.

Március 6.

Ahhoz, hogy a bűntől megszabaduljunk, nincs más út, mint a kiengesztelődés Istennel. Engednünk kell, hogy ez átjárjon minket, ami azt jelenti, hogy odaállunk Isten elé és önmagunk teljes feladásával megalázzuk magunkat, hogy Tőle bocsánatot nyerhessünk.

Március 7.

Az ember felülmúlhatja saját természetét, de föléje emelkedni nem a maga erejéből képes.

Március 8.

A mi tökéletesedésünk, egyesülésünk Istennel és tevékenységünk másoknak Istennel való egyesülésért és tökéletesedéséért elválaszthatatlanul összetartozik

Elmondhatjuk, hogy elválaszthatatlanul egybe tartozik saját létünk beteljesedése, az Istennel való egyesülésünk mások istenegyesüléséért és létebeli beteljesedéséért végzett munkánk. (K. T. 298.)

Március 9.

Az Úr életében bizonyosan azok voltak a legboldogabb órák, amelyeket a csöndes éjszaka magányában az Atyával kettesben beszélgetve töltött. De ez volt a fellélegzés is egy olyan tevékenység után, ami őt az emberek forratagába szólította.

Az Úr Jézus életében a legboldogabb órák bizonyára azok voltak, amikor a csöndes éjszakában az Atyával folytatott magányos párbeszédet. Ezek az imádságos órák szinte lélegzetvételek voltak ahhoz a valósághoz képest, amely Jézust a tolongó emberek tömegébe sodorta. (K. T. 311.)

Március 10.

A belső élet törvényeiről szóló tanítás folyton fakadó forrása a Szentírás.

A belső élet törvényeiről adott tanításnak kimeríthetetlen forrása a Szentírás. (K. T. 86.)

Március 11.

Az isteni kinyilatkoztatás hittel való elfogadásához már értelemszerűen hozzá tartozik a szerető odafordulás is. De ez csak akkor teljesebb, ha Isten a kegyelemben és a megdicsőült életben önmagát adja a léleknek, közli vele az ő isteni életét, és bevonja a lelket az ő isteni életébe.

Március 12.

Isten az emberi lelket önmaga számára teremtette. Önmagával akarja egyesíteni, a saját életének teljességét és boldogságát akarja neki ajándékozni: már ebben az életben!

Isten az emberi lelket önmagáért teremtette. Önmagával akarja egyesíteni az embert, és – már ebben az életben – megajándékozta isteni életének mérhetetlen teljességével és felfoghatatlan boldogságával. (K. T. 86.)

Március 13.

Rendszerint egy nehezebb keresztet kapunk, ha a régitől meg akarunk szabadulni.

Március 14.

Vizsgáljatok meg mindent, és tartsátok meg a legjobbat! Ez nem jelent éretlen kritizálgatásra csábítást. Ez figyelmeztetés arra, hogy nekünk abszolút mércénk van, és olyan ismertetőjelünk, amelyben a mi utunk minden más úttól különbözik.

Március 15.

Minden ellenszenv, harag vagy neheztelés, amit megtűrünk a szívünkben, bezárja az ajtót az Úr előtt. Mihelyt ezeket észrevesszük, könyörtelenül ellenük kell fordulnunk, különben szembekerülünk Istennel, aki maga a szeretet.

Március 16.

Ne képzeld, hogy szenvedéseid túlságosan nagyok, örömeid túlságosan kicsinyek! Az ég senkitől sem vesz el semmit anélkül, hogy bőségesen ne kárpótolná.

Március 17.

„Legyetek tökéletesek, mit a ti Mennyei Atyátok tökéletes!” Jézus Krisztus személyében önmagunk alakításának eszményképe látható formában lép szemünk elé. Mindannyiunk célja, hogy az ő képmásává váljunk. Mindannyiunk útja, hogy ő maga alakítson minket azzá.

Március 18.

Mi csak törekedhetünk arra, hogy életformánkat, amit mi választottunk, egyre hűségesebben és tisztábban éljük meg, hogy elfogadható áldozatként mutassuk be mindazokért, akikhez szoros szálak fűznek.

Március 19.

Még a szent is ismeri a belső szárazság időszakait, amikor ki kell tartania a pusztában, – hiszen pontosan ő az, aki ismeri a pusztaságokat, mert számára ezek kimagaslanak azok közül az időszakok közül, amikor a kegyelem fénye elárasztja és a Lélek tüze átizzítja őt

Március 20.

A kereszttelében győzni fogunk, – vagyis teljes életet élni – akár sikeresen, akár sikertelenségben – áldásként környezetünk, népünk, egyházunk számára.

Március 21.

Nekünk azt is meg kell tanulnunk, hogy lássuk, amint szeretteink viszik kereszttjüket, és nem tudjuk róluk levenni. Ez nehezebb, mint ha a magunkét vinnénk –, de azt sem kerülhetjük el.

Március 22.

A Golgota drámájának nagy világ- és üdvtörténeti háttere: Isten, aki mindenható, teremtő Ura a világmindenségnek, egyben Atya is, aki választott népét a leghűségesebb gondoskodással veszi körül, olyan gyöngéd és féltékeny szerelmes, aki évszázadokon át rajongással veszi körül menyasszonyát, Izraelt.

Isten a világ mindenható Teremtője és Ura, aki mint a cserépedényt törheti össze a népeket – , de ugyanakkor Atya is, aki hűséges gonddal védelmezi választott népét. Isten gyöngéd és féltékeny szerető, aki „menyasszonyát, Izraelt” évszázadokon át meg akarja nyerni magának. (K. T. 69.)

Március 23.

Igaz, Isten üdvözítő terve az egész emberiségre, és annak kedvéért az ő választott népére vonatkozik. De ő emellett minden egyes lélekért tenni akar. Mint egy menyasszonyt, mindegyiket úgy veszi körül szeretetével és hűséges gondoskodással. Ez az isteni szerelmes udvarlás olyan ösztökvé válik, ami a lelket nem hagyja nyugodni.

Bár Isten üdvösségterve az egész emberiségre irányul, és az emberiség miatt a választott népére; – de gondja van az egyes lélekre is. Isten minden lelket olyan gyöngéd szeretettel vesz körül, mint menyasszonyát, és anyai hűséggel gondoskodik róla. Hogy miként lesz az isteni szeretetvágy olyan ösztökvé, amely nem hagy nyugtot a léleknek –, annak a Szentírásban az Énekek éneke ad tökéletes kifejezést. (K. T. 70.)

Március 24.

Minél inkább elsötétedik körülöttünk a világ idelent, annál inkább meg kell nyitnunk szívünket a felülről jövő fény felé.

Március 25.

Amikor a legszentebb Szűz kimondta azt, hogy „legyen...”, attól kezdődött a földön Isten népének élete, és ő volt az első szolgálóleánya.

Amikor a Szent Szűz kimondta „Legyen”-jét, akkor kezdődött a földön Isten országa; ő volt első igazi szolgálóleánya. (P. M. 162.)

Március 26.

A megtestesülés titka és a gonoszság titka szorosan összekapcsolódik. A fénytől, ami az égből jött, még szörnyűségesebben elüt a bűn éjszakája. Ez súlyos és komoly igazság.

Március 27.

Alapjában minden olyan ésszerű követelmény, ami a lélek előtt kötelező erővel jelenik meg, Isten szava. És aki Istennek ezt a szavát készségesen magába fogadja, az vele együtt megkapja azt az isteni erőt is, hogy annak meg tudjon felelni.

Március 28.

Akarsz-e halálos komolyan szövetséget kötni a Megfeszítettel? A nyomorúság minden frontján, minden helyén a kereszt ereje által enyhítő, gyógyító, megváltó hatású lehetsz.

Március 29.

Gondolj rá, nem azért vagyunk itt, hogy a földön legyen a mennyországunk. Azt hiszem, hogy ha kicsit többet tudnál arról, hogy most hány ezer embert kergetnek kétségbe, arra vágnál, hogy valamit könnyíts mérhetetlen nyomorúságukon és szenvedésükön.

Március 30.

Nekünk nem az emberi tevékenység, hanem Krisztus szenvedése tud segíteni. Arra vágyom, hogy részesülhessek benne.

Nem az emberi tevékenység, hanem Krisztus szenvedése segíthet rajtunk, és én ebben a szenvedésben szeretnék részesedni. (K. T. 15.)

Március 31.

A tisztulás helyének neve Kálvária, és azon emelkedik magasba a kereszt, ez a jel, ami mindörökre úgy emelkedik a magasba, mint az égbe vezető egyetlen út, olyan jel, ami világos szétválasztásra és megkülönböztetésre szólít fel.

Április

Április 1.

A kereszt nem öncél: felmagasodik és felfelé mutat.

A kereszt nem öncél. Magasba emelkedik és fölfelé mutat (K. T. 73.)

Április 2.

A kereszt tudománya nem pusztán elmélet. Jól ismert igazság, de élő, valóságos, hatékony igazság: a mustármaghoz hasonlóan hull a lélekbe, abban gyökeret ereszt és növekszik, a léleknek egy meghatározott jelleget ad, meghatározza, hogy mi az, amit megtegyen, és mi, amit hagyjon.

A kereszt tudománya jól ismert igazság – keresztteológia – élő, valódi és hatékony igazság. Az igazság mint vetőmag hull a lélekbe, benne gyökeret ver, növekedik, sajátos jelleget ad neki, úgy, hogy mindezekből a kereszt igazsága sugározzék és válják felismerhetővé. (K. T. 61.)

Április 3.

A kereszt mindannak a szimbóluma, ami nehéz, ami nyomasztó, és annyira ellenkezik a természettel, hogy ha valaki magára veszi, olyan, mint egy halálba tartó menetelés. És ezt a terhet Jézus tanítványainak naponta vállukra kell venniük.

(Mikor Jézus azt tanítja: „.....,Aki követni akar.... vegye vállára keresztjét....”) akkor a keresztet jelképekül alkalmazza mindarra, ami nehéz és nyomasztó, ami ellenkezik a természettel, és ha magunkra vesszük, olyan, mintha a halálba menetelnénk. Ezt a terhet kell Jézus tanítványainak magára vennie. (K. T. 68.)

Április 4.

A Keresztrefeszített minden embertől azt kívánja, hogy kövesse őt, hogy engedje önmagát Kereszthordozó és a Keresztrefeszített képmásává alakítani.

A Keresztrefeszített (azonban többet kíván a művésztől, mint csupán ábrázolást.) megkívánja (tőle is, mint) minden embertől, hogy kövesse Őt, hogy önmagában kialakítsa a Kereszthordozó és a Keresztrefeszített képmását, és engedje, hogy Krisztus formálja. (K. T. 64.)

Április 5.

A hit a Megfeszítettben – az élő hit, ami szerető odaadással párosul – számunkra az élethez vezető út és az eljövendő dicsőség kezdete.

Így lesz a Megfeszítettbe vetett hitünk – élő hit –, amely szerető önátadással párosul – belépés az igazi életbe, és az eljövendő dicsőség kezdete. (K. T. 72.)

Április 6.

Az ember csak akkor tehet szert „Scientia Crucis”-ra (a kereszt tudományára), ha megkapja, hogy jó alapon megérezze a keresztet. Erről az első pillanattól fogva meg voltam győződve, és szívemből mondtam: Ave, Crux, spes unica! (Üdvözlégy Szent Kereszt, egyetlen reményünk!)

A Scientia crucis-ra (a Kereszt tudományára) csak úgy lehet szert tenni, ha az ember alapon átérzi a keresztet. Az első pillanattól meg voltam erről győződve és szívemből mondtam: Ave crux spes unica! (P. M. 120.)

A „Kereszt tudományára”, a „Scientia Crucisra” leginkább akkor tehet szert az ember, ha megkapja azt az adományt, hogy érezheti is a keresztet. (K. T. 21.)

Április 7.

Krisztus azért adja oda az életét, hogy az embereknek megnyissa az utat az örök élethez. De hogy ők az örök életet el is nyerjék, nekik is fel kell áldozniuk földi éltüket.

Krisztus odaadja az életét azért, hogy megnyissa az emberek előtt az örök életre vezető utat. Azonban, hogy az örök életet elnyerjék, nekik is oda kell adniok halandó életüket. (P. M.)

Krisztus ... halálával felszabadította a törvény alól azokat, akik készségesen elfogadták Tőle az életet. Az igazi életet azonban csak úgy nyerhetik el, ha elvesztik, odaadják érte saját életüket. (K. T. 72.)

Április 8.

Krisztussal együtt meg kell halnunk, hogy vele együtt feltámadjunk: a szenvedés és a naponkénti önmegtagadás életfogytiglan tartó halálával, adott esetben akár a hitvallóknak Krisztus Evangéliumáért vállalt vértanú halálával.

Meg kell halniuk Krisztussal, hogy Vele együtt feltámadhassanak: a szenvedésnek és mindennapi önmegtagadásnak egy életen át tartó kínhalálát kell halniok, s végül talán a hit tanúságának véres halálát is, – Krisztus üzenetéért. (K. T. 69.)

Április 9.

Minél tökéletesebb lesz az aktív és a passzív keresztre feszülés, annál bensőségebb lesz a Megfeszítettel való egyesülés és annál gazdagabb a részesedés az isteni életben.

Minél tökéletesebb ez az aktív egyesülés és a passzív keresztre feszítés, annál bensőségebbé válik az ember egyesülése a Megfeszítettel, és annál bősegebb lesz részesedése az isteni életben. (K. T. 82.)

Április 10.

Ha a lélek osztozni kíván Krisztus életében, vele együtt át kell mennie a kereszthalálon, őhöz hasonlóan ki kell szolgáltatnia magát a szenvedésben és a halálban a keresztfeszítésig, ahogy azt Isten elrendelni vagy megengedni kívánja.

Aki részesedni akar Krisztus életében, Vele együtt kell átmennie a kereszthalálon. Hozzá hasonlóan kell keresztre feszítenie természetét az önlegyőzés és az önmegtagadás böjttjével, úgy kell kiszolgáltatnia magát a szenvedésre, a megfeszítésre és a halálra, amint az Isten elrendeli vagy megengedi. (K. T. 82.)

Április 11.

Soha egyetlen emberi szív nem merült bele olyan sötét éjszakába, mint az Emberfia a Getszemáni kertben és a Golgotán. A haldokló Istenember Istentől való elhagyatottságának mérhetetlen mély titkába egyetlen kutató emberi elme sem képes behatolni. De Jézus a barátainak adhat egy kis ízelítőt ebből a rendkívül nagy keserűségből.

Egyetlen emberi szív sem hatolt be úgy a sötét éjszakába, mint az istenember a Getszemáni kertben és a Golgotán. A haldokló Jézus Istentől elhagyatottságának mélyseges titkába egyetlen kereső lélek sem juthat be. Jézus azonban a kiválasztott lelkeknek nyújthat egy keveset, hogy megízleljék ezt a mérhetetlen keserűséget. (K. T. 80.)

Április 12. (Nagypéntek)

A nagypéntek sötétségében kialszik a fény, de a feltámadás reggelén ragyogóan kel fel a kegyelem napja. A kereszten és a szenvedésen át a feltámadás dicsőségig: ez volt a megtestestült Isten Fiának útja.

Április 13. (Nagyszombat)

Kereszt és éjszaka – út a mennyei világossághoz: ez a kereszt örömhíre.

A Kereszt és az Éjszaka vezet el a mennyei fényességhez: ez a Kereszt örömhíre. (K. T. 80.)

Április 14. (Húsvét vasárnap)

A feltámadt Krisztus, a dicsőség királya az emberiség ősi mintaképe és feje, alakja olyan cél, amelyre az egész emberi lét irányul, és amelytől értelmét kapja.

Április 15

Krisztus szenvedésében és halálában felemésztődtek bűneink. Ha ezt hittel elfogadjuk, és hívő odaadással Krisztus követésének útját választjuk, és azon járunk, akkor Ő „szenvedése és keresztje által a feltámadás dicsőségébe” vezet minket.

Április 16.

A kereszt nem csak jel, hanem Krisztus erős fegyvere is, pásztorbotja, amellyel hatalommal telve egy ütéssel megnyitja a menny kapuját. Azután az isteni fény áradata körülveszi mindazokat, akik a Megfeszített kíséretében vannak.

A kereszt (nem öncél. Magasba emelkedik és fölfelé mutat.) Nemcsak jel, hanem Krisztus erős fegyvere; az a pásztorbot, amellyel az isteni Dávid kivonul a pokol Góliátja ellen –, bot, amellyel kopogtat és feltárja a mennyek ajtaját. Akkor majd mennyei fény árad ránk és körülölel mindenkit, aki követi a Megfeszítettet. (K. T. 73.)

Április 17.

Az örök isteni élet számunkra csak a dicsőség napján érkezik el a maga teljességében. De már most, – testben is – részesülhetünk benne, ha hiszünk: hisszük, hogy Krisztus meghalt értünk.

A teljes élet csak a dicsőség napján jön el számunkra. Azonban már most – „testben” élve részesedünk benne, amennyiben hiszünk. Hiszünk: Krisztus meghalt értünk, hogy életet adjon nekünk. (K. T. 72.)

Április 18.

Isten a lélek legmélyén van, és semmi sincs a lélekben, ami őelőtte el lenne rejtve.

Isten jelen van a lélek mélyén és ami ott van, abból semmi sem marad elrejtve előtte. (K. T. 185.)

Április 19.

A hitben megerősödni és a tökéletesség útján haladni, elválaszthatatlanul összetartozik

Április 20.

A kegyelem, amely a lélekbe jön lakni, a hitben annak szellemi kincsévé válik. És ezzel ugyanakkor a személynek azzá a középpontjává válik, amelyben és amely által Isten szeretetét elfogadja, új kiindulóponttá, amelyből ismét felfakad az isteni szeretet – mint az Isten iránti szeretet és Istenben minden teremtett lény iránti szeretet.

Április 21.

A kegyelem „személyes” fogadtatást kíván. Isten hívó hangja ő, kopogtatás, amit annak, akit hív, meg kell hallania, és ajtót kell nyitnia: önmagának kell megnyílnia Isten előtt, aki be akar térni a lelkébe.

Április 22.

Minél közelebb áll egy teremtett lény minden létező ősi isteni mintaképéhez, annál tökéletesebb. Aki pedig, minden teremtménynek létet és szépséget ad, annak a legfőbb szépségnek kell lennie, – magának a szépségnek. Isten a tökéletes lét, minden hiány és hiba nélkül való.

Április 23.

Minél összeszedettebben él egy ember lelkének legbennsejében, annál erősebb a kisugárzás, ami belőle indul ki, és másokat is vonz az ő útjára. Annál erősebben viseli magán minden szabad lelki magatartás is a személyes jelleg pecsétjét, ami a lélek legbennsejében honol.

Április 24.

A lélek valami önmagában való: az, aminek őt Isten a világba helyezte. És ez a Valami egy olyan sajátos természettel rendelkezik, ami az egész életre, amelyben kibontakozik, rányomja a maga pecsétjét.

Április 25.

A szeretet végső soron önmagunk odaadása és a szeretett lényel való eggyé válás. Az isteni Lelket, az isteni Életet, az isteni Szeretetet, – azaz magát Istent ismeri meg és szereti meg, aki az Atya akaratát cselekszi. Mert miközben a legteljesebb önátadásban megteszi azt, amit Isten kíván tőle, Isten élete az ő életévé válik; Istent önmagában találja meg.

Április 26.

Életem első napjától fogva tudtam, hogy sokkal fontosabb jónak lenni, mint okosnak.

Április 27.

„Erős vár a mi Istenünk...” hajdan az iskolai áhítatokon mindig szerettem a többiekkel együtt dalolni Luther erőt sugárzó énekét. Meglehet, rossz a világ: de ha mi – az a kis baráti csapat, akikre támaszkodhattam, és én –, minden erőnket bevetetjük, akkor „minden ördögöt” legyőzhetünk.

Április 28.

Azért vagyunk a világon, hogy szolgáljuk az emberiséget.

Április 29.

Véleményemet az emberekről és önmagamról is már rég teljesen megváltoztattam. Már nem az a fontos számomra, hogy igazam legyen, és hogy az ellenfelet minden áron legyőzzem. És ha az emberek gyengeségeire még vetnék is metsző pillantásokat, már nem azért tenném, hogy érzékeny pontjukra tapintsak, hanem azért, hogy óvjam őket.

Április 30.

Az embereket csak ritkán lehet azzal megjavítani, hogy „jól odamondják nekik az igazságot”, ez csak akkor segíthet, ha bennük is megvan az őszinte vágy, hogy jobbra legyenek, és ha elfogadják valakitől, hogy joga van a bírálatra.

Május

Május 1.

Legyen annyi időd a templomban, amennyire csak szükséged van, hogy megtaláld nyugalmaidat és békédet. Ez nemcsak neked válik javadra, hanem munkádnak, és minden embernek is, akivel dolgozol.

Május 2.

Nem kell tagadnunk, hogy a mennyek országában is vannak „nagyok” és „kicsik”. Ezek a különbségek már a földi életben kialakulóban vannak azáltal, hogy ki mennyi „talentumot” kap, és azáltal, hogy ki hogyan gazdálkodik a magáéval.

Május 3.

Nem várhatjuk el egy nyusztól, hogy úgy viselkedjen, mint egy oroszlán.

Május 4.

Ahhoz, hogy az emberiséget mindenkit átfogó és hordozó egészként fogjuk fel, nagy jelentősége van annak, hogy megtapasztaljuk, ami közös benne, ami minden korszak és minden égtáj minden emberével valamennyi különbözőség ellenére összeköt minket, és azt a gazdagodást és kiegészülést, amit a másféle emberekkel való érintkezés által tapasztalhatunk.

Május 5.

Jézus földi életében mindennek példaértékű jelentősége van, mert azt csak értünk élte. Emberként kellett megszületnie, hogy testestől-lelkestől ember lehessen.

Május 6.

Isten minden emberi lélekben szereti kialakítani magának az ő külön lakhelyét, hogy az isteni szeretet teljessége a különféle természetű lelkek gyarlóságain át tágabb területet találjon önmaga közlésére.

Május 7.

A Lélek él, és nem hal meg. Ahol egyszer működni kezdett, hogy az emberi életet alakítsa, nem élettelen emlékműveket hagy maga után, hanem titokzatos jelenléte olyan, mint egy rejtett és jól őrzött izzás, ami ragyogóan fellángol, világít és lángra lobbant, mihelyt végigsimít rajta egy éltető lehelet. A szeretetteljes mélyreható pillantás ez a lehelet, ami formáló erővé válik és segíti az életet, hogy uralkodjék a jelenen és alakítsa azt.

Május 8.

Minél magasabbra ér a vándor, annál szélesebben tárul fel előtte a kilátás, egészen amíg a panoráma a hegycsúcson körös körül szabaddá nem válik.

Május 9.

Egyetlen természetes, a teremtményekből fakadó Isten-ismeret sem tárja fel Isten rejtett lényét; ezek annak ellenére, hogy kiválóan alkalmasak arra, hogy a teremtett világ és a Teremtő között kapcsolatot létesítsenek, mégis mindenkor csak úgy képesek megragadni őt, mint valami egészen mást.

Május 10.

Isten a szeretet teljessége. A teremtett lelkek azonban nem képesek arra, hogy az isteni szeretet egész teljességét felfogják, és hogy vele együtt ők is megvalósítsák. Részesedésük lényük mértékéhez igazodik; ez azt jelenti, hogy a szeretet magán viseli a személyes jelleg pecsétjét.

Május 11.

Az emberi lélek, amelyet az Isteni Lélek átjár és vezet, az isteni fényben felismeri az elcsúfító burkok alatt a teremtett világ eredeti alakját, és képes együttműködni annak visszaállításában.

Május 12.

Mindennek az egyszerű isteni lényben van az eredeti mintaképe, és a képmás lehet közelebbi és távolabbi.

Május 13.

A szeretetben való eggyé válás magával hozza a szeretett lény szellemi befogadását, és a szerető személyt a szeretett személy képmásává alakítja. Ami pedig egy ilyen egyesülés gyümölcseként létrejön, magán viseli a lények közösségének pecsétjét.

Május 14.

Egy valódi, természetes közösségi élet, kegyelmi élet és megdicsőült élet személyes odaadást feltételez, ezért olyan dolog, amiben a teremtett lelkek – az angyalok és emberek – az összes többi teremtménnyel szemben előnnyel rendelkeznek.

Május 15.

A meghívás az Istennel való egyesülésre meghívás az örök életre. Az emberi lélek, mint tisztán szellemi teremtmény, már természeténél fogva is halhatatlan. Szellemi személyként pedig ezen felül képes az élet természetfeletti felfokozására, és a hit arra tanít bennünket, hogy Isten örök életet akar neki ajándékozni, vagyis örök részesedést az ő életében.

Május 16.

Minden igazság Istentől való.

Május 17.

Egy ember szilárdan ragaszkodhat a dogmákhoz anélkül, hogy hívő lenne. Élhet a dogmák szellemében anélkül, hogy hitből élne. Az ember azért hisz, mert úgy tanulta.

Május 18.

A kinyilatkoztatások azok az igék, amelyet az Úr a próféták szájával mond; mindenek előtt annak az igéi, akiben „az Ige” testté lett, aki maga a Megtestesült Isten.

Május 19.

Krisztus Istennek testi megnyilatkozása. Annak felismerésére, hogy ez így van, csak akkor vagyunk képesek, ha érezzük, hogy megérintett minket, ha hiszünk benne.

Május 20.

Minél szilárdabb valaki a hitben, annál inkább áthatja és alakítja életét a hit egészen a legvégső konzekvenciáig, és annál inkább láthatóvá válnak benne a szeretet gyümölcsei.

Május 21.

Kegyelem nélkül lehetetlen hívővé válni. Másrészt a hit nem tud kibontakozni, ha a kegyelmet nem szabadon meg nem ragadják.

Május 22.

Hit és megváltottság valójában egy és ugyanaz.

Május 23. (Urunk mennybemenetele)

A hit által igazulunk meg, vagyis annyira leszünk igazak, amilyen mértékben hiszünk, és a kegyelemből élünk.

Május 24.

A hitben nem csupán felfogunk és igaznak tartunk valamit, – egy olyan megállapításban, ami nem érint minket –, hanem az, amit felfogok, miközben felfogom, belém hatol; megragad engem, személyiségem középpontjában, és én ragaszkodom hozzá.

Május 25.

Minden, ami egyébként külön-külön jelenik meg: ismeret, szeretet, cselekedet, a hitben összeforrt.

Május 26.

A hit tárgya nem látható. De láthatatlanul is, akkor is, ha az érzékek számára senkinek sem hozzáférhető, mégis közvetlenül jelen van; megérint minket, és lehetővé teszi számunkra, hogy hozzá igazodjunk.

Május 27.

Megragadom Isten kezét, amely megérint engem, és megtalálom benne az abszolút biztos tartást és az abszolút biztonságérzetet. A mindenható Isten jóságos Istenként áll előttünk. Átjár minket az iránta érzett szeretet, és úgy érezzük, hogy az ő szeretete hordoz minket.

Május 28.

Az ember képes arra, hogy meghallja Isten zörgetését, mégsem nyit ajtót neki. Ekkor érzi Isten jelenlétét, de úgy, mintha valami fenyegető dolog, mintha béklyó lenne. Nem igazodik hozzá, nem szeret, és védtelen.

Május 29.

Az egyház sziklaszilárdsága pontosan azon alapszik, hogy az örökkévaló dolgokhoz való feltétlen ragaszkodást az adott korszakhoz való páratlanul rugalmas alkalmazkodással kapcsolja össze

Május 30.

Az egyháznak szüksége van ránk, vagyis az Úrnak szüksége van ránk. Nem mintha nélkülünk nem tudna boldogulni. De megadta nekünk azt a kegyelmet, hogy testének tagjaivá tett, és mint az ő eleven tagjait, használni akar minket.

Május 31.

Isten Szent Lelke értelem és erő. Ő az, aki új életet ad a léleknek, és olyan teljesítményekre teszi képessé, amelyekhez természete szerint nem lenne elég nagy, és egyúttal irányt mutat tetteinek.

Június

Június 1.

Nem csupán néhány kiválasztott ember van hivatva arra, hogy a szeretet szabad önátadásában Istené legyen és neki szolgáljon, hanem ez minden keresztény hivatása – akár Istennek szentelt szerzetes, akár világi, akár férfi, akár nő –, Krisztus követésére minden ember meghívást kapott.

Június 2. (Pünkösöd)

A kegyelem Isten Szentlelke, aki hozzánk jön, a ránk leszálló isteni szeretet.

Június 3.

A Világosság Lelke lényege szerint túlradó teljesség, a legtökéletesebb, a soha meg nem fogyatkozó gazdagság. A lélek, aki őt befogadja, eltelik vele, és akkor is megtartja magában, ha kisugározza, sőt minél inkább sugározza, annál inkább megmarad benne.

Június 4.

Kétségtelen, hogy a lélek, amikor újjászületik a Szentlélekből, gyökeres változást tapasztal. Annak az életnek, amiben csak úgy a maga módján élt, vége szakad. Eltűnik szoros kötődése a természetes józan észhez, és az a reakálási mód, amit ez diktál. A lélek legsajátabb valója mégsem törlődik ki, az érinthetetlen marad.

Június 5.

Korunk, amelyben a földi élet minden szilárd formája ingadozóban és átalakulóban van, egyúttal az örök kérdésekért folytatott küzdelem kora is. Vágyakozva keressük Istent, és sóvárgunk utána, minden hívő közösségben fáradozunk az elmélyülésért és a fellelkesülésért, vágyunk rá, hogy egészen a hitből éljünk, hogy teljesen az Úr szolgálatába álljunk.

Június 6.

Az, amit „az emberek” gondolnak, amit „az emberek” mondanak, messzemenően meghatározza egyesek véleményét és ítéleteit. Ezek a legerősebb gyakorlati befolyással rendelkező vélemények és ítéletek. Nehéz megragadni, hogy kik is valójában ezek „az emberek”. Jóllehet, a vélemények és az ítéletek konkrétan egyes emberektől indulnak ki. De ezek gondolkodását a maga részéről döntő módon alakítja a kor, amelyben élnek, és ez még a vezető személyiségekre is érvényes.

Június 7.

Egy helytelen felfogás azt tételezi fel, hogy az egyházban minden örök időre változatlanul rögzítve van. Naiv módon figyelmen kívül hagyják, hogy az egyháznak van történelme, hogy emberi oldalról, mint minden emberi, elejétől fogva fejlődésre szorul, és hogy ez a fejlődés gyakran harcok formájában is történik.

Június 8.

Az egyház Isten Országa ezen a földön, és minden földi dolog változásaival számolnia kell; csak akkor képes az örök igazságot és az örök életet belevinni az adott korba, ha közben minden kort olyannak fogad el, amilyen, és annak sajátossága szerint kezeli.

Június 9.

Mondhatjuk, hogy a korlátolt léttel rendelkező személyek minden közösségének az Isteni Szentháromságban van az ősi mintaképe; ők természetesen végtelenül távoli és tökéletlen képmások, amint az Örökkévaló minden véges képmása az.

Június 10.

Azért, hogy Istennek szeretettel átadhassuk magunkat, kell, hogy olyanak ismerjük meg őt, mint aki szeret. És ilyennek csak Ő képes önmagát velünk megismertetni.

Június 11.

Isten Szentlelke mérhetetlen, és amikor önmagát odaajándékozza, nem szabja magát annak a mértékéhez, akinek adja magát.

Június 12.

A véges lélek korlátozott felfogóképességgel rendelkezik, és semmilyen végtelen dolgot nem képes befogadni. De azáltal a kegyelem által, amiben részesül, felfogóképessége megerősödik, és annak, hogy beteljen és felemelkedjen, véges mértéke nem szab határt.

Június 13.

Az Oltáriszentségben Krisztus test szerint jelen van, és a lakoma által, amelyben részesedünk, mindenki úgy átalakul testében, hogy a hívőknek az egyházban eggyé forrt közössége Krisztus Testét alkotja.

Június 14.

Az egyház, az Oltáriszentség és az áldozati lakoma fogalma szorosan összefügg egymással és Krisztus megtestesülésével: Isten Krisztusban külső alakot öltött, hogy látható módon ott lakozhasson az emberek között minden időkre.

Június 15.

Minden a szeretettől függ, mert a végén szeretünk szerint ítélnék meg minket.

Június 16.

Az isteni parancsok teljesítésekor Isten mélyebb megismerésére jutunk el, és ezáltal ismét csak növekszik szeretetünk.

Június 17.

A szeretet a maga legteljesebb tökéletességében csak Istenben valósul meg: az Isteni Személyek kölcsönös szeretetében, az önmagát ajándékozó isteni létben. A szeretet Isten létezési módja, Isten élete, Isten lényege. Azonos minden Isteni Személlyel, és egyben azok egységével.

Június 18.

Önátadásunk Istennek egyúttal az Isten által szeretett önmagunknak és az egész teremtet világnak, nevezetesen minden Istennel egyesült szellemi lénynek való odaadás is.

Június 19.

Az én saját léteemben egy másikkal találom szembe magam, ami nem az enyém, hanem megtartója és oka az én egymagában tartás és ok nélkül való lételemnek.

Június 20.

Amikor Isten létezőként, teremtőként és megtartóként nyilatkoztatja ki magát, és amikor a Megváltó azt mondja: „Aki a Fiúban hisz, annak örök élete van”, akkor ez szintiszta világos válasz az én létem rejtélyes kérdéseire.

Június 21.

Az isteni élet szeretet, túlaradó, magának semmit sem váró, önmagát szabadon odaajándékozó szeretet: olyan szeretet, ami meggyógyítja a beteget, életre kelti a halottat, olyan szeretet, ami oltalmaz és ápol, táplál, tanít és alakít, szeretet, amely a gyászolókkal gyászol és örvendezik az örvendezőkkal, amely minden lényt hozzásegít, hogy azzá legyen, amire az Atya rendelte, egyszóval az isteni Szív szeretete.

Június 22.

Az Úr kinyilatkoztatta Alacoque Szent Margitnak, hogy milyen kedves számára az ő híveinek engesztelése. De csak akkor érzük el, hogy teljesen az isteni Szívnek szenteljük magunkat, ha benne van otthonunk, mindennapi tartózkodási helyünk, és életünk középpontja, ha az ő élete a mi életünké lett.

Június 23.

Sokkal több van bennünk, mint amiről tudunk. És ez bölcsen van így elrendezve. Ha szükségünk van valamire, előjön.

Június 24.

Újra és újra eltölt engem a hála, ha Isten csodálatos és titokzatos gondviselésére gondolok a mi életünkben.

Június 25.

Ezért vigasztalódj és légy csendben:
híven vezet téged Isten akarata
viharon és éjen át is,
ha lelkiismereted ébren őrködik.

Június 26.

Mindennél nagyobb az örökkévalóság békéje, amelyben minden bilincs és fátyol lehull.

Június 27.

Nagyon távol áll tőlem az a gondolat, hogy Isten irgalmassága a látható egyház határaihoz kötődik.

Június 28.

Isten azoknak is adhatja kegyelmét, akik az egyházon kívül vannak. De egyetlen embernek sem szabad önmagát erre a lehetőségre való hivatkozással kizárni az egyházból.

Június 29.

A Krisztus életéből élő lélek egy övele, – de csak a Keresztrefeszítettnek való odaadásban, csak ha az egész keresztutat vele együtt járja: ez Szent Pál üzenete.

Ő saját tapasztalatából meríti a kereszt tudományát.

A lélek Krisztussal egyesül, az ő életét éli, de csak akkor, ha átadja magát a Megfeszítettnek, és vele járja végig a keresztutat. (K. T. 71.)

Június 30.

Létemnek – amint minden véges létnek – oka és szerzője végső soron csak egy olyan lét lehet, ami – nem úgy, mint minden emberi lét, a létet mástól elfogadó, – hanem önmagától való kell, hogy legyen; olyan lét, ami – nem úgy, mint mindaz, aminek kezdete van, lehet nem létező is, – hanem ami szükségszerű.

Július

Július 1.

Az ember, akinek teste órá van bízva, felelősséggel is tartozik érte. Ha a testet elhanyagolják, vagy rosszul bánnak vele, zavarok mutatkoznak a testi funkciókban, és fennáll a veszély, hogy a belső élet is zavart szenved. A test kerül az előtérbe, ha valami nincs benne rendben,

Július 2.

Ha valaki magához veszi az Úr Testét, annak még a teste is megszentelődik.

Július 3.

Egy megszentelt test nem terheli meg a lelket. Az a léleknek készült hajlék, ami lehetővé teszi számára, hogy szabadon és szentül éljen.

Július 4.

Ha valaki azt akarja, hogy egész élete csak áldozatokból álljon, az közel áll ahhoz a veszélyéhez, hogy farizeussá legyen.

Július 5.

Az, amit mi magunkból megismerünk, még hibáinkból és bűneinkből is, az csak a napfényre jutó felszín. A mélység, amelyből azok származnak, még mielőttünk is igencsak el van rejtve. Isten azonban ismeri és meg tudja tisztítani.

Mindaz, amit magunktól megismerünk, – hibáink és vétkeink is –, csak a megvilágított felszín. A mélység, ahonnan erednek, önmagunk számára is igen-igen rejtve marad. E mélységet csak Isten ismeri és tisztíthatja meg. (P. M. 147.)

Július 6.

A következetes gondolkodás tiszta fogalmakat alkot, de még ezek sem képesek rá, hogy a megfoghatatlant megragadják, sőt, olyan messzeségbe eltávolítják, ami minden fogalmi dolog tulajdonsága. A hit útja többet ad nekünk, mint a filozófiai megismerés útja: a személyes közelség Istenét, aki szeretet, és irgalmas, és egy olyan bizonyosságot, ami egyetlen természetes megismerésre sem jellemző.

Július 7.

Ahhoz, hogy az Örökkévaló képmása lehessen, a léleknek az Örökkévalóra kell irányulnia – hitében fel kell fognia, emlékezetében meg kell őriznie és akaratával szeretettel meg kell ragadnia.

Július 8.

A hit útja is sötétségben vezető út. Még Isten sem igazítja szavát az emberi mérték szerint, hogy számunkra a megfoghatatlant megfoghatóvá tegye.

Július 9.

Milyen bámulatosak szereteted csodatettei, mi csak ámulunk, dadogunk, és elnémulunk, mert a szó és az ész megáll.

Július 10.

Valóban végtelen, ami nem érhet véget, mert a létet nem ajándékba kapja, hanem a lét birtokosa, a lét Ura, sőt, maga A Lét. Mi Örök Létezőnek nevezzük Őt. Neki nincs szüksége időre, hiszen Ő az időnek is ura.

Július 11.

Az, aki igazán szeret, úgy látja a szeretett személyt, ahogy Isten kezéből előjött, úgy, mintha egészen ő maga lenne, és mintha önmagával lenne.

Július 12.

Egy emberhez fűződő abszolút kapcsolatunkban az ő személyes lénye belülről úgy meg tud érinteni minket, mit az Isten keze.

Július 13.

Kapcsolataim azokkal az emberekkel, akik nálam idősebbek, érettebbek, előrehaladottabbak voltak, lelkesedést és ösztönzést adtak nekem; de volt ennek egy veszélye is. Gyors felfogóképességem és az a rendkívüli képesség, hogy magamat mások helyzetébe beleérezzem, lehetővé tette számomra, hogy őket egy pillanat alatt kövessem. Ez azt a látszatot keltette, mintha velük azonos szinten állnék, és még engem is megtévesztett.

Július 14.

Egy embernek hátrányos helyzete épp oly kevésbé tulajdonítható az ő bűnének, mint amilyen mértékben jó körülményei sem az ő érdemének. Sem az egyikért, sem a másikért nem felelős. De igenis felelős mindazért, amit hátrányos helyzete ellen tehet.

Július 15.

Mindig jó, ha valakinek alaposan megmagyarázzák, hogy milyenek kell lenni.

Július 16.

Gyökereink Jézus Szívében vannak. A természetes ember szemében ez a föld sötétsége. A hit szemének ez csupa fényesség.

Július 17.

A vonzalom és az ellenszenv minden hullámzásával szemben előttünk áll Isten törvénye: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Ez feltétel és kivétel nélkül érvényes. A felebarát nem az, akit kedvelek, (aki félig-meddig barátom,) hanem kivétel nélkül mindenki, aki az én közelembbe kerül.

A természetes szeretet ehhez, vagy ahhoz húz ... Mindenkori az a „felebarát”, aki előttünk van, aki legjobban ránk szorul, közömbös az, rokonszenves-e vagy sem, „bírnuk-e,” vagy sem. (P. M. 163.)

Július 18.

A hit választ ad arra a kérdésre, hogy hol kell keresni az erő forrását. Isten nem kíván az embertől semmit anélkül, hogy a hozzá szükséges erőt meg ne adná. A hit ezt tanítja nekünk, és a tapasztalatok az életben ezt igazolják.

Július 19.

Isten az igazság. Aki az igazságot keresi, az Istent keresi, akár világos számára ez, akár nem.

Július 20.

Az, amit a belső élet ismerői minden korban megtapasztaltak: valami lényük legbelsejébe vonzotta őket nagyobb erővel, mint az egész külső világ, és ott megtapasztalták egy új, hatalmas, felsőbbrendű élet feltörését, a természetfeletti, isteni életét.

Július 21.

A misztikus folyam, ami árad minden évszázadon át, nem egy eltévedt mellékág, ami elszakadt az egyház imaéletétől, – ez az ő legbelső élete.

Július 22.

Az ima a legnagyobb teljesítmény, amire az emberi lélek képes.

Július 23.

Az ima Jákob létrája, amelyen az ember lelke Istenhez felfelé, és Isten kegyelme az emberhez lefelé száll.

Július 24.

Az Istenek való korlátlan szerető önátadás és Isten viszont ajándéka – ez az ima legmagasabb foka. Azok a lelkek, akik ezt elérték, valóban az egyház szívét alkotják: bennük él Jézus főpapi szeretete.

Július 25.

A szeretet leglényege az önátadás; Isten, aki maga a szeretet, odaajándékozza magát a teremtményeknek, akiket ő szeretetre teremtett.

Július 26.

A misztikus kegyelemben részesedés élményként adja, amit a hit tanít: Isten benne lakik a lélekben.

Július 27.

Az a létbiztonság, amit mulandó létemben érzek, arra enged következtetni, hogy életem közvetlenül végső megtartójában és okában vetett horgonyt. Ez természetesen nagyon homályos megérzés, alig nevezhetem ismeretnek.

Július 28.

Isten a szeretet; és a szeretet önmagát ajándékozó jóság, egy olyan teljessége a létnek, ami nem marad önmagába zárva, hanem közölni akarja önmagát másokkal, meg akar ajándékozni önmagával és boldoggá akar tenni másokat.

Július 29.

Egy másik ember életét megosztani, mindenben részesedni, ami őt éri, a legnagyobb és a legkisebb dolgokban, örömeiben és szenvedésében, de a munkájában és a problémáiban is, ez ajándék és boldogság.

Július 30.

Isten az embert férfinak és nőnek teremtette, mindkettőt a maga képmására. Csak a tisztán kibontakoztatott férfiasság és nőiesség képezi az Isten-képmáság elérhető legmagasabb fokát, és a teljes földi élet legteljesebb átítatottságát az isteni étellel.

Július 31.

Él a Lélek, ott fű, ahol akar, Ő, aki minden hagyományos formát teremtett, és aki mindig újakat is kell, hogy teremtsen.

Augusztus

Augusztus 1.

A „megbilincsezt Szent Péter ünnepe” számomra különösen kedves, nem mint emléknep, hanem abban az értelemben, hogy a bilincsektől az angyal keze szabadította meg. Hány bilincs oldódott már le, és mekkora lesz az öröm, amikor az utolsó is lehullanak. Addig csendben ki kell tartani azokban, amelyek egyeseknek még osztályrészül jutnak, – az ember, mennél csendesebb, annál kevesebbet érez belőlük. És az angyal munkájába nem szabad belekontárkodni.

Augusztus 2.

Kell, hogy ne csak arra a rövid kis életszakaszra korlátozódjunk, amit magunk át tudunk tekinteni, sőt, arra, ami világosan megfogható módon a felszínen van. Hiszen egészen biztos, hogy az emberi szellemi élet fejlődésének fordulópontján vagyunk, és nem szabad panaszkodnunk, ha a krízis hosszabb ideig tart, mint ami az egyes ember számára a maga megítélése szerint elfogadható.

Augusztus 3.

Az élet mindenesetre túlságosan komplikált, ahhoz, hogy egy még oly okosan kigondolt világmegváltó tervvel ki lehetne csikarni tőle valamit, vagy véglegesen és egyértelműen meg lehetne szabni a számára, hogy hogyan alakuljon.

Augusztus 4.

Szeretnék megtanítani, hogy hidd, az a fejlődés, amelynek menetét előre látni csak nagyon szerény korlátok között, meghatározni pedig még szerényebb korlátok között vagyunk képesek, végső soron jó.

Augusztus 5.

Meg vagyok győződve róla, hogy Isten senkit sem csupán saját maga kedvéért hív el. És ha ő egy lelket elfogad, pazarló módon mutatja meg szeretetét.

Augusztus 6.

Évszázadokon át változatlan: az Istennek szentelt emberek Urukkal folytatott csendes párbeszédében érlelődnek az egyháztörténelem kimagasló eseményei, amelyek megújítják a föld színét.

Augusztus 7.

Aki szeret, azt valami arra sürgeti, hogy tegyen is valamit azért, akit szeret.

Augusztus 8.

Nincs más vágyam, mint az, hogy Isten akarata teljesüljön rajtam és általam.

Augusztus 9. (Halálának napja)

Már most örömmel elfogadom azt a halált, amit Isten nekem szánt, teljesen alávetve magam az ő legszentebb akaratának. Arra kérem az Urat, hogy életemet és halálomat fogadja el az ő dicséretére és dicsőségére, Jézus és Mária legszentebb Szívének és az anyaszentegyháznak szándékaira, hogy övéi fogadják el az Urat, és dicsőségben jöjjön el az ő Országá, Németország

megmentéséért és a világ békéjének megmentéséért, élő és meghalt hozzátartozóimért, és mindazokért, akiket Isten nekem adott: hogy közülük senki se vesszen el.

Már most örömmel és Isten szent akaratának való teljes alávetettségben fogadom el azt a halált, amelyet Isten számomra elgondolt. Arra kérem az Urat: fogadja el életemet és halálomat dicsőségére és dicséretére, Jézus és Mária legszentebb Szíve és az Anyaszentegyház szándékaira, szent Rendünk, nevezetesen a kölni és az echti kármel fennmaradásáért, megszentelődéséért és tökéletességéért, engesztelésül a zsidó nép hitetlenségéért, hogy az Urat fogadják be övéi, hogy dicsőségben jöjjön el az Ő országa, Németország megmeneküléséért, és a világ békéjéért, végül élő és meghalt hozzátartozóimért, mindenkiért, akiket csak Isten nekem adott: hogy senki se vesszen el közülük. (P. M. 118.)

Azt a halált, amit Isten elgondolt számomra, szent akaratában már most teljesen megnyugodva, örömmel fogadom. Kérem az Urat, hogy fogadja el életemet és halálomat az Ő dicséretére és dicsőségére, Jézus, Mária Szent Szívének és egyházának ügyéért... a zsidó nép engeszteléséért, hogy fogadják be övéi az Urat.... hazám, Németország, és a világ békéjének megmentéséért, végül pedig enyéimért, élőkért és holtakért, mindenkiért, akit Isten nekem adott, hogy egy se vesszen el közülük. (K. T. 19.)

Augusztus 10.

Annak, aki Krisztusé, át kell élnie Krisztus egész életét; annak egyszer rá kell lépnie a Getszemáni kertbe és a Golgotára vezető keresztútra.

Aki Krisztushoz tartozik, annak végig kell élnie Krisztus egész életét. (El kell jutnia Krisztus érett korára,) egyszer rá kell lépnie a keresztútra, aztán be kell lépnie a Getszemániba, és fel kell mennie a Golgotára. (P. M. 165.)

Augusztus 11.

Amikor Isten a próféta szavával azt mondja nekem, hogy ő apámnál, anyámnál hűségesebb hozzám, sőt, hogy ő maga a szeretet, akkor belátom, mennyire „bölc” az én bizalmam karjában, ami tart engem, és milyen ostobaság minden félelem attól, hogy a mélységbe zuhanok – hacsak én magam ki nem szakítom magam az oltalmazó karokból.

Augusztus 12.

Minden embernek kell szenvednie, és meg kell halnia. De ha Krisztus testének eleven tagja, szenvedése és halála a Fő istensége által megváltó erőt kap.

Minden embernek szenvednie kell és meg kell halnia. De ha a tag elevenen kapcsolódik Krisztus testéhez, a Fő Istensége által szenvedése és halála megváltó erőt kap. (P. M. 166.)

Augusztus 13.

Ne ítéljünk, hogy minket se ítéljenek el. A külső látszat mindannyiunkat megcsal. Itt a földön csupán rejtélyes képeket látunk, a valódi létet egyedül a Teremtő ismeri.

Augusztus 14.

Akaratunk odaadása az, amit Isten vár tőlünk, és az, amire mi képesek vagyunk. Ez a mi szentségünk mértéke.

Augusztus 15.

A szentek közössége – az örök mintakép az ember közösségi életének mulandó hasonlatosságára – és a könyörülő szeretet a Mennysorság Királynőjének alakjában: ők semmi másra nem képesek, mint tovább osztani a kegyelem folyamait, amelyek a Kereszt fáján fakadnak a Megváltó megnyitott Szívéből, melyet a mi bűneink szúrtak át.

Augusztus 16.

Azt, hogy Isten mit akar tőled, vele szemtől szemben kell megpróbálnod megtudni.

Augusztus 17.

Az, aki nem jut el önmagához, nem találja meg Istent sem, és nem jut el az örök élethez. Vagy még pontosabban: aki nem találja meg Istent, az nem jut el önmagához, és az örök élet forrásához sem, mely az ő tulajdon lénye legmélyén vár rá.

Augusztus 18.

Azt, hogy az Úr akarata az Igében lett ismertté, és hogy az Ige testté lett, nem a lélekből kiindulva lehet felfogni, hanem alkalmazkodásként azoknak a teremtményeknek természetes adottságához, akiknek ő észrevehetővé akarja tenni magát. A szellemi akkor tud a legkönnyebben eljutni az emberhez, ha kilép a láthatóságba.

Augusztus 19.

Alakíthatja-e az ember önmagát azzá, akivé rendeltetése szerint lennie kell? Igen is, nem is. Értelmes, szabad és felelősséggel rendelkező lényként rendelkezik azzal a képességgel és azzal a kötelezettséggel, hogy közreműködjön önmaga alakításában. Az, hogy az emberért és annak alakításaért ugyanakkor mások is felelősek, abból a szolidáris felelősségből következik, amellyel Isten az emberiséget megteremtette.

Augusztus 20.

Mondhatjuk, hogy az Úr maga szokta kialakítani a maga eszközeit. De meg kell gondolnunk, hogy az a formálás, amit az Úr maga visz végbe az emberen, olyan dolog, amit egy képzés egész kérdéskörének keretében együtt kell mérlegelni, hogy ott, ahol elhangzik egy meghívás, ott a természet, a szabadság és a kegyelem együtt munkálkodik. Így itt az emberi képzési feladatok számára is maradnak még problémák és feladatok.

Augusztus 21.

A képzés, mint az egész ember formálása azzá, amivé lennie kell, kiterjed a testre, a lélekre és a szellemre azok minden energiáival együtt.

Augusztus 22.

A lélekre alakítóan és az egész emberre formálóan hat mindaz, amit a lélek bennsejébe befogad. Így az emberekkel való minden érintkezés, az ő példájuk, magatartásuk igen erős alakító erővel rendelkezhet. Az emberek alakításában a legfontosabb maga az ember.

Augusztus 23.

Csak arra tudunk másokat elvezetni, amit magunk is gyakorolunk.

Augusztus 24.

A lelki élet nem csak lelki emberekkel együtt élve lobban lángra, hanem olyan alkotásokkal való találkozáskor is, amelyekben sajátos lelki élet rejlik. Ezeket, amennyiben emberi szellem teremtményei, kultúrának nevezzük.

Augusztus 25.

Az emberi szellem kulturális alkotásokhoz, azok megértéséhez és élvezetéhez kötődik. Nem tud teljesen kibontakozni, ha a kulturális területek sokféleségével nem kerül érintkezésbe, és az egyes ember nem juthat el arra, amire hivatott, ha nem ismeri meg azt a területet, amely felé természetes adottságai irányítják.

Augusztus 26.

Azt ragadom meg, ami jön, és csak azt kérem, hogy megkapjam hozzá a szükséges képességeket. Mindenesetre az alázat jó iskolája, ha az embernek állandóan olyan feladatokkal van dolga, amiket csak nagy fáradtsággal és ugyancsak tökéletlenül tud elvégezni.

Augusztus 27.

Minden nagy zseni a Magasságos Isten eszköze; szócsöve, amelyen át Isten Lelke akar érzékelhetővé válni, minden tiszta műalkotás az isteni igazság megnyilatkozása olyan nyelven, amely érthető az emberi ész és az emberi szív számára. De csak olyan mértékben az, amennyiben a művész átengedi magát a Léleknek, aki fölötte van, önmagát elfelejtve egy tiszta tárgyilagossággal engedelmisséggel.

Augusztus 28.

A tökéletes költészet, azt hiszem, a tökéletes bölcsességhez és szentséghez hasonlóan egyszerű és kristálytiszta.

Augusztus 29.

Vagyunk! És ezzel adott a mi legelső feladatunk: létünk, egyéniségünk alakítása. Nem valamiféle kollektív lényé kell alakulnunk, nem, legsajátabb személyiségünket kell a legmagasabb szintre emelni. Ebben van egy veszély. Ezért kívánja tőlünk egyéniségünk legmagasabb szintre való emelése önmagunk legnagyobb fokú feladását.

Augusztus 30.

A keresztény ember önfeladása nem személytelenné válás, hogy eltűnjék a semmiben vagy a kollektívben, nem, ez a Létnék, (Istennek) való odaadás, a személyiségnek önmaga fölé emelkedése, a személyiség bilincseinek széttörése a létezés tág terébe, amely visszavezet a dolgokkal, az emberekkel kapcsolatos feladatokhoz.

Augusztus 31.

Az évszázadok során talán nagyon is megszoktuk a passzív magatartást az egyházban. A 20. század többet követel! Értjük-e, hogy miről is van szó? Bizony arról, hogy intenzívebben éljük együtt és tapasztaljuk meg Krisztus életét együtt az egyházzal. Sokat tettünk már, de a tennivaló még mérhetetlenül több! Saját erőnkől ezeket a hegyként feltornyosuló feladatokat sohasem leszünk képesek legyűrni, de a kereszt jelével igen!

Szeptember

Szeptember 1.

Mindenért, ami a természetben nem úgy van, mint ahogyan lennie kellene, az ember a felelős, az ő bűne, hogy a természet eltávolodott a teremtés tervétől.

Szeptember 2.

Az, ami bejut a lélekbe, és ami abból kijut, azt a lélek átjárja. Még a kegyelmet is minden lélek a maga egyéni módján fogadja be. Egyéniségét a Világosság Lelke nem űzi ki, hanem eljegyzí magát vele, és az ezáltal azt tapasztalja, hogy valósággal újjászületik.

Szeptember 3.

Az Úr vár minket, hogy minden terhünket magára vegye, hogy vigasztaljon, tanácsot adjon, segítsen, mint a leghűségesebb jóbarát, aki mindig ugyanaz marad. Ugyanakkor engedi, hogy vele éljük az ő életét; szándékai a mienkké lesznek, egyre mélyebben kapcsolódunk össze az Úrral és mindenkivel, aki az övé. Megszűnik minden magány.

Szeptember 4.

Az, hogy az isteni szabadság az imameghallgatáskor mintegy aláveti magát választottjai akaratának, a lelki élet legcsodálatosabb ténye. Hogy ez miért van így, az meghalad minden elképzelést.

Szeptember 5.

A szent, aki a szeretet bőségéből kiindulva jó tetteket vitt végbe és „égi kincseket” gyűjtött, képes az ő bőségéből másokat is részesíteni, vagyis kiesdeni számukra a kegyelmet, és ésszerű dolog, hogy ezért hozzá forduljunk.

Szeptember 6.

Csak az érdemszerző, amit nem jutalom fejében tesznek. Istennel nem lehet üzletelni, sem önmagunk, sem valaki más számára. Istennek csak az lehet tetsző, ami őerte történik.

Szeptember 7.

„Aki lelkét meg akarja őrizni, elveszíti azt.” A lélek tehát csak úgy juthat el önmagához, ha ez számára egy olyan tennivaló, ami pontosan nem saját magáért van. A lelki életnek az a sajátja, hogy oda kell áramlania a lélekhez. És ez minél inkább a saját, legbelső élete a léleknek, annál kevésbé képes rá, hogy önmagának megszerezze.

Szeptember 8.

Isten megtestesülésének azt az utját választotta, hogy édesanyától szülessen meg. És ez az édesanya, amióta tudja, hogy fia születik, teljesen ennek a küldetésnek a szolgálatában áll: csupa összeszedett várakozás, odaadó szolgálat, odafigyelés minden szóra és jelre, részvétel Fia működésében egészen haláláig, és még azon túl is.

Szeptember 9.

Krisztusban maga Isten, az Úr jön felénk. Amint az Örök Ige az Atya képe, amelyben az Atya szemléli önmagát, így lesz a megtestesült Igében lesz láthatóvá számunkra, emberek számára az Atya képe: „Aki engem lát, látja az Atyát.”

Szeptember 10.

Aki hisz Krisztusban és az ő Evangéliumában, reméli ígéreteinek beteljesülését, szeretettel ragaszkodik hozzá, és megtartja parancsait, azt a legmélyebb elvi és szeretetközösség kell, hogy összekösse mindazokkal, akik hasonló érülettel rendelkeznek.

Szeptember 11.

Ha már egy természetes emberi közösség is több az egyének laza szövetségénél, ha mi már ebben is növekedést állapíthatunk meg egyfajta szerves egységgé, akkor ez még fokozottabb értelemben érvényes az egyház természetfeletti közösségére.

Szeptember 12.

Az emberek kapcsolata Krisztussal egészen más, mint a földi személyek közötti közösség: ez őbeléje növekedés, őbeléje gyökerezés. Ennek a Krisztussal való reális eggyéválásnak következménye, hogy minden kereszténnyel úgy kapcsolódunk össze, mint egy test tagjai.

Szeptember 13.

Különösen figyelemre méltó, hogy pontosan az, ami az embert egészen önállóvá teszi, – a szabadság – ugyanakkor mindenki mással felbonthatatlanul összeláncolja, és igazi sorsközösséget hoz létre. Az ember felelős az összes többi ember üdvösségéért, és az összes többi ember az övéért.

Szeptember 14.

Az első keresztény évszázadokban a Megfeszített képe elrejtve maradt. De amint eljött az idő, a kereszt felragyogott az égen, és figyelmeztetett arra, hogy keressük fel az elfelejtett szegényfát, és ismerjük fel benne az üdvösség jelét, a hit szimbólumát és a hívők ismertetőjegyét. Minden évben, amikor az egyház újra felmagasztalja előttünk, erre kell emlékeznünk.

Szeptember 15.

Az egyház közvetlen feladata, hogy oktasson a hitre és neveljen a hitből való életre.

Szeptember 16.

Kell, hogy az ünnepélyes istentiszteletnek legyenek földi hajlékai. De belülről kell étellel megtölteni azáltal, hogy biztosítsanak bennük helyet a csendes elmélyedésre.

Szeptember 17.

Ha semmiféle külső nyugalmat nem tudunk találni, ha nincs egy zug, ahová vissza tudnánk vonulni, ha elháríthatatlan kötelességeink nem engedélyeznek egy csendes órát sem, akkor legalább belülről egyetlen pillanatra zárkózzunk el minden más elől, és meneküljünk az Úrhoz. Hiszen Ő itt van, és egyetlen szempillantás alatt képes megadni nekünk mindazt, amire szükségünk van.

Szeptember 18.

Csak a bátorságunkat ne veszítsük el akkor sem, ha kívülről nézve minden balul sikerül.

Szeptember 19.

Legyen türelmed önmagadhoz – mert az Úrnak is van.

Szeptember 20.

Azt, hogy sok mindent rosszul gondoltunk és tettünk, naponta megállapíthatjuk, amikor lelkiismeretvizsgálatot tartunk. Ezt nagyon hasznos megtenni. Orrunkra koppint, hogy nem hagyatkozhatunk önmagunkra, és el lennénk veszve, ha valaki, aki tisztábban és messzebb lát, mint mi, nem gondoskodna rólunk.

Szeptember 21.

Ha eljön az éjszaka, és a visszapillantás azt mutatja, hogy minden csak töredék volt, és sok minden elvégezetlenül maradt; ha ezért néhány dolog mély szégyenérzetet és bánatot ébreszt: vegyünk mindent úgy, amint van, tegyük Isten kezébe, és adjuk át neki. Így Őbenne képesek vagyunk megnyugodni, tényleg pihenni, és úgy kezdeni az új napot, mint egy új életet.

Szeptember 22.

Mindig tanulni fogunk, ha az idősebbek véleményét előítélet nélkül meghallgatjuk, és átgondoljuk, hát még a tapasztalataikból!

Szeptember 23.

Istennek minden dicsőítése Krisztus által, ővele és őbenne történik.

Szeptember 24.

Krisztus nem csak akkor imádkozott, amikor visszavonult a tömegetől, hanem akkor is, amikor az emberek között tartózkodott.

Szeptember 25.

Minden, amire szükségünk van, össze van foglalva a Miatyánk hét kérésében, amit az Úr nem csak a maga nevében mondott, hanem nekünk előimádkozott.

Szeptember 26.

Az egyház imádsága a tovább élő Krisztus imádsága. Mintaképe Krisztusnak emberi életében mondott imája.

Szeptember 27.

Minden igazi imádság az egyház imája: minden igazi imádság mintegy az egyházban szólal meg, és maga az egyház, aki abban imádkozik.

Szeptember 28.

Jézus nem csak a nyilvános, hivatalos istentiszteleten vett részt: talán még gyakrabban számolnak be az evangélisták az ő magányos imáiról az éjszaka csöndjében, a szabad ég alatt a hegyeken, az embertől távoli pusztaságban.

Szeptember 29.

Amikor a lélek önmagában üres, és magában zárt, sőt, amikor saját zajos énje egészen eltávozott, akkor van hely és csend ahhoz, hogy valami más foglalhasson helyet, és váljék észrevehetővé. Mi erre teljesen képtelenek vagyunk, ezt Istennek kell megtennie.

Szeptember 30.

Az, hogy mik vagyunk, és mivé válunk, nem marad elszigetelve, hanem kell, hogy terjedve hasson; minden, amik vagyunk, amit teszünk és amivé válunk az időben, bár öröktől fogva el van rendelve, és van értelme az örökkévalóság számára, előttünk csak akkor válik világossá, ha az örökkévalóság fényébe helyezzük.

Október

Október 1.

Az volt a benyomásom „Kis Szent Terézről”, hogy itt egy ember életét a legvégsőkig egyes egyedül az Isten szeretete alakította. Ennél nagyobb dolgot nem ismerek, és amennyire csak lehetséges, szeretném ezt belevinni az én életembe, valamint mindazok életébe, akik közel állnak hozzám.

Október 2.

A tiszta szellemek olyanok, mint a sugarak, amelyeken át az Örök Fény közli önmagát a teremtett világgal.

Október 3.

Az angyalok tiszta szellemek, képességeik felülmúlják az embereket, személyes szabadsággal rendelkező szolgáló szellemek, közösségben vannak egymással és minden más szellemi személyes lényel, az ajándékozó és elfogadó szeretet birodalmában, amelynek kezdete és vége a Szentháromságos Isten.

Október 4.

Az ember arra hivatott, hogy minden teremtmény megváltásában közreműködjön. Csak úgy képes erre, ha ő maga is meg van váltva. A szent megérti az állatok nyelvét, meg tudja magát értetni velük, és a farkas-testvér engedelmesen aláveti magát neki.

Október 5.

Az embernek egy egészen új felelőssége táruul fel előttünk: Csak szabad lény számára lehetséges az áttörés a természettől a kegyelem felé. Az, ami nem alkottatott szabadnak, az képtelen az üdvösséget önmagából kiindulva keresni. Ezzel távolról sem azt állítjuk, hogy neki nincs szüksége a megváltásra. A tompa, önmagába zárt állati lélek biztonságra vágyik. De számára a megváltásnak teljesen kívülről kell jönnie. A teremtett világ szomorú sóhajtozása Isten gyermekeinek megnyilvánulására vár.

Október 6.

Mit mutat meg az embernek az állatok lelke? A természettel egységében lévő ember szorosan kötődik minden teremtményhez. Meg tudja érezni, hogy mi él az állatok lelkében, amint az állat is érzi, hogy mi van az ember lelkében. De az ember nem mint a természet része lett képessé arra, hogy segítsen, hanem mint Isten gyermeke.

Október 7.

Amilyen mértékben eltölti az embert az isteni szeretet, olyan mértékben képes szeretettel körülvenni az állatok félnék lelkét. Ez pedig magára a megnyugvásra talált emberre támaszkodva talál megnyugvást.

Október 8.

Annak oka, hogy a gyakorlatban nem megy minden simán az ész törvényei szerint, az, hogy nem vagyunk tiszta szellemek. Semmi értelme, hogy ez ellen lázadozzunk.

Október 9.

Nincs szebb világon, mint a kegyelem működése egy lélekben.

Október 10.

Az égi szellemek birodalma tökéletes, abban minden tag az igazi helyén van, és nem kíván másikat; mindegyik a maga egész lényében biztonságban, akadályoztatás nélkül ki tudott bontakozni és termékeny, a szeretet ősforrásából táplálkozó és abból adakozó a számára kijelölt hatáskörben.

Október 11.

Mária anyasága minden anyaság mintaképe; minden földi anyának hozzá hasonlóan egészen szívvel-lélekkel olyan anyának kellene lennie, aki lelke minden gazdagságát beleplántálja gyermeke lelkébe.

Október 12. (Születésnapja)

Lehet, hogy számunkra igencsak úgy tűnik, hogy jelenlegi életformánk nem a nekünk megfelelő, – alapjában véve mit tudhatunk mi erről? De abban, hogy mi itt és most azért vagyunk, hogy a mi lelkünk üdvösségéért és azokéért tevékenykedjünk, akik ránk vannak bízva, abban semmi kétségünk nem lehet.

Október 13.

Közvetlenül megtérésem előtt és még azután is egy jó ideig azt gondoltam, hogy szerzetes életet élni azt jelenti, hogy az ember minden földi dolgot felad, és csak az isteni dolgokra irányuló gondolatokban él. De fokozatosan rájöttem, hogy ebben a világban mást várnak tőlünk, és hogy még a szemlélődő életben sem szabad elválni a kapcsolatot a világgal.

Október 14.

Azt hiszem: mennél mélyebben merül valaki Istenbe, annál inkább kell, hogy ilyen értelemben önmagából kilépjen, azaz belépjen a világba, hogy belétáplálja az isteni életet.

Október 15.

Olyan nőket, akik teljesen elfelejtették önmagukat, Isten előszeretettel választott ki arra, hogy az egyházban nagy dolgokat vigyen végbe: Egy szent Brigitta, Sziénai Szent Katalin, Szent Teréz, a nagy hitehagyás korában hatalmas reformátor volt.

Október 16.

„Vizsgáljatok meg mindent, és a jót tartsátok meg!” Valamit megvizsgálni azonban csak akkor tudunk, ha van mércénk. A mi mércénk a hitünkben, és nagy gondolkodóink: az egyházatyák és egyháztanítók örökségében van.

Október 17.

Manapság szerzetesrendjeinkben mindenütt folyik a küzdelem a lelki megújulásért és az elmélyülésért. Számomra azonban úgy tűnik, hogy korunkra ez jellemző: a vonzalom az osztatlan önátadás iránt az Úr szolgálatára távolról sem szerzetesi életre szóló hivatás.

Október 18.

Az Úr tett-e valaha különbséget férfi és nő között? Szeretetében nem ismert és nem ismer különbséget. És úgy tűnik, hogy ma különösen nagy számban hív egyházában speciális feladatokra nőket.

Október 19.

A teremtés leírását szabad olymódon értelmeznünk, hogy a nő azért került a férfi oldalára, hogy egyikük léte segítsen eljuttatni a kiteljesedéshez a másikat

Október 20.

Minden teremtménynek megvan a maga célja és értelme, és ez az a sajátos mód, ahogyan neki az isteni Lény képmásának kell lennie.

Október 21.

„Isten az embert a maga képmására teremtette.” Mit jelent az emberben az Isten-képmásosság? A válasz röviden összefoglalva benne van a Szentírásban: „Legyetek tökéletesek, mint a ti Mennyei Atyátok tökéletes.” Szeretnék rámutatni arra, hogy az Isten-képmásosság olyan feladatként áll az ember előtt, ami az ő hivatása vagy rendeltetése.

Október 22.

Nem csupán kevés kiválasztott ember kiváltsága, akiknek a nevét megőrizte a világtörténelem, hogy saját külön hivatása legyen. Minden emberi lelket Isten teremtett, mindegyik kap egy olyan isteni pecsétet, ami másoktól megkülönbözteti. És az ő egyéni sajátosságaiban mintegy elő van rajzolva egy a neki megfelelő tevékenységre szóló hivatás

Október 23.

Krisztus szeretetének mindenképp fölé helyezése nem csupán az elméleti meggyőződésben, hanem a szív érzületében és az élet gyakorlatában azt jelenti, hogy függetlenek vagyunk minden teremtménytől, mentesek az önmagunkhoz és másokhoz való hamis kötődéstől, és ez a tisztaság legbelső lelki értelme.

Október 24.

A szüzesség a legpozitívabb dolog: elkötelezettség a Krisztussal való tartós életközösségre. Ennek érezhetővé kell válnia mindenképp előtt a Krisztus iránti szeretetben, amelynek az ember minden cselekedetét meg kell határoznia, a kisugárzó kedvességben és a magától értetődő áldozatkészségben, a belső békében, amelyet semmiféle külső változás nem zavarhatja meg; abban, hogy betölti az isteni igazságot; a lelkesedésben: Krisztussal együtt éli az Ő életét.

Október 25.

A szolgáló szeretet vigasztaló jelenlét, amely minden teremtménynek segítségére siet, hogy elvezesse őket a tökéletességre. De ezzel a megnevezéssel – vigasztaló – a Szentlelket illetjük. Így az Isten Lelkében, aki kiáradt minden teremtményre, a nőiesség ősi mintaképét láthatjuk.

Október 26.

„A győztesnek egy fehér követ adok, és a kövön egy új név lesz felírva, amit senki sem ismer, csak aki kapja.” Minden névnek nem a szó teljes értelmében vett „tulajdonnévnek” kellene-e lennie, ami megfelel annak a legbelső lényének, aki kapja, és feltárja előtte lényének Istenben elrejtett titkát? Ez „új” név, nem Isten számára, hanem az ember számára; a földön más nevet viselt; az emberi nyelvekben ugyanis nincsenek igazi tulajdonnevek.

Október 27.

A lelkek története mélyen el van rejtve az isteni szívben. És amit mi a magunkról úgy hisszük, hogy néha megértünk, mindig csak egy futó tükröződése annak, ami Isten titka marad addig a napig, amelyen minden nyilvánvalóvá nem lesz. Az én nagy örömöm a remény az eljövendő átlátszóságban.

Október 28.

Az én létem, amilyenek én azt tartom, és ahogy abban magamat látom, egy jelentéktelen lét; nem önmagamtól vagyok, és önmagamtól semmi sem vagyok, minden pillanatban a semmi előtt állok, és a léte pillanatról pillanatra újra és újra ajándékba kapom! És ez a jelentéktelen lét mégis LÉT, és ezzel minden pillanatban a lét teljességét érintem meg.

Október 29.

Annak a tagadhatatlan ténynek, hogy az én létem mulandó, pillanatról pillanatra korlátok közé van szorítva, és ki van szolgáltatva a nemlét lehetőségének, megfelel egy másik, éppen olyan tagadhatatlan tény, hogy minden esetlegességem ellenére vagyok, és valami pillanatról pillanatra létben tart, és az én mulandó létemben egy örökkévalót ölelek át.

Október 30.

Ha szent tűz volt az, ami egyszer itt a földön égett, és működésének nyomai megmaradtak, akkor ennek a működésnek minden helye és nyoma szent izzásban van; ez a rejtett izzás minden fény ősforrásából táplálkozik, hogy mint az áldás soha ki nem apadó forrása újra és újra felfakadjon. Az áldásnak egy ilyen forrása válik számunkra hozzáférhetővé a szentek emlékezete által.

Október 31.

Tegnap a prágai Kis Jézus képe előtt hirtelen az a gondolatom támadt, hogy hiszen ő császári pompát visel. De hisz nem ő az az „égi császár”, akinek egyszer véget kell vetnie minden nyomorúságnak? Hiszen ott a kezében a kormánypálca, bár az emberek is azt gondolják, hogy ők uralkodnak.

November

November 1.

Kockázatos dolog, ha Isten titkairól le akarjuk lebbenteni a fátylat. A Magasságbeli ujjai azonban azért írják meg szentjeinek életét, hogy elolvassuk, és dicsérjük az ő csodatetteit.

November 2.

A teljes emberi élethez hozzá tartozik a létnek egy olyan felfogása, ami a végső dolgok előtt nem huny szemet. A halál megfontolásának hozzá kellene segítenie minket az igazi lét megértéséhez. Az igazi élet azt jelenti, hogy megvalósítjuk legsajátabb lehetőségeinket és a pillanat követelményeihez, a mindenkor adott életfeltételekhez helyesen alkalmazkodunk.

November 3.

A legfontosabb dolog az, hogy az imában egyek maradunk, és egyszer az örök világosságban összetalálkozunk. Annál inkább vágyunk erre, mennél inkább látjuk, hogy mások megelőznek minket.

November 4.

Valaki szentségében hinni semmi mást nem jelent, mint érezni, hogy ő az Isten színe előtt van.

November 5.

Csak akkor vagyunk képesek szentnek tartani valakit, vagy felismerni, hogy szent, ha érezzük benne a Szentlelket, „qui locutus est per prophetas” (aki szólt a próféták által).

November 6.

Ha attól a ténytől sem tudunk elzárkózni, hogy számtalan ember számára anélkül jön el a földi halál, hogy egyszer is szembenézett volna az örökkévalósággal, és hogy az üdvösség problémája felmerült volna előtte, – így azt sem tudjuk, hogy odaát mindannyiuk számára nem jön-e el a döntő pillanat, – a hit a megmondhatója, hogy így van.

November 7.

Szabad cselekedetek az olyan dolgok, amelyeket mindenkinek magának kell véghezvinnie, és nem vihet végbe másokkal közösen. Így mindenki teljesen egymaga viseli a maga felelősségét – felelősségét saját magáért, és mindenki másért. És ez mégis kölcsönös felelősség, ami igen nagy mértékben közösségformáló. Ezen alapszik az egyház.

November 8.

Az egyházon belül vannak különféle közösségi élmények, de az egyház nem ezeknek köszönheti a legtöbbet. Hanem azért, hogy az egyes ember odaáll Isten színe elé, megkapja azt az erőt, hogy mindenkiért odaállhasson, közbenjárjon, és ez az „egy mindenkiért és mindenki egyért” alkotja az egyházat.

November 9.

Krisztus, az egyetlen, akiben az isteni szeretet egész teljessége test szerint lakozott, *minden* ember egyetlen képviselője Isten előtt, és a közösség igazi feje, ami összetartja az *egyetlen* egyházat. Mindenki más az egyháznak tagja, mindenki aszerint, ami lélekben és életben neki jutott.

November 10.

Mindenki felelős a maga üdvösségéért. És mindenki ugyanakkor felel minden más ember üdvösségéért, amennyiben van lehetősége, hogy értük mondott imája által kiesdje a kegyelmet, imája által, ami az ő szabad cselekedete.

November 11.

A kegyelem Isten Szentlelke, aki leereszkedik az ember lelkére. Csak akkor nem talál benne magának lakhelyet, ha ott nem fogadják be szabadon.

November 12.

A mindenkin könyörülő szeretet mindenkihez képes lehajolni. Hisszük, hogy ezt meg is teszi.

November 13.

Az isteni szeretet és kegyelem korlátlanságába vetett hit igazolja reményünket a megváltás egyetemességében, bár azáltal, hogy a kegyelemnek való ellenállás lehetősége elvileg nyitott, megmarad az örök kárhozat lehetősége is.

November 14.

Az emberi szabadságot az isteni nem törheti meg és nem kapcsolhatja ki, bár mintha rá tudná szedni. A kegyelem leereszkedése az emberi lélekhez az isteni szeretet szabad cselekedete, és kiáradása nem ismer határokat.

November 15.

Fennáll annak a lehetősége, hogy a kegyelem nem közvetlenül lép be az emberbe, hanem azt az utat választja, hogy más személyeken át halad: az egyik ember különféle módon szolgálhatja más emberek üdvösségét.

November 16.

A szeretet cselekedetei, amiket a Szentlélekkel eltelt ember visz véghez, az ő egész Szentlélek által meghatározott hozzáállása az élethez és életvitele, anélkül, hogy azt az akarná, magára vonják mások tekintetét. Szentsége nyilvánvalóvá lesz, persze csak azok számára, akik szeme már megnyílt, és arra ösztönzi őket, hogy kövessék. És az, aki őt követi, végül szintén oda vonzódik Istenhez.

November 17.

Akit nem érint meg belülről a kegyelem, az nem látja meg a szentséget, akkor sem, ha találkozik vele. De mihelyt a kegyelem felragyogtatja benne fényét, megnyílnak szemei, és láthatóvá válik számára, ami szent.

November 18.

A hívő Istenhez fordulhat imájában, és kiesdheti tőle, hogy részesítsen kegyelmében egy másik embert. És Isten egy olyan lélek kedvéért, akit már magához emelt, képes a másikat is magához vonzani.

November 19.

Árpádházi Szent Erzsébetnek elég volt huszonnégy év ahhoz, hogy eljusson a tökéletesség csúcsára. Hét évszázad tapasztalta közbenjárásának és példájának erejét. Az ő élete megmutatja,

hogy hol vannak az örök vezércsillagok; hogy mi mindannyian idegenként élünk ezen a földön; hogy zarándoklásunk idején nincs más pártfogónk, mint a Parakleitosz, a Vigasztaló Szentlélek.

November 20.

A teremtmény akaratának nem adatott meg, hogy önmagának szabad ura legyen. Arra van hivatva, hogy összhangra jusson az isteni akarattal. Ha ezt az összhangot önmaga szabad alárendelésével megvalósítja, akkor szabadon vesz részt a teremtett világ kiteljesítésében.

November 21.

A szabadság legszabadabb tette az önátadás.

(Isten azért valósít meg mindent, mert a lélek tökéletesen átadja magát Neki. Éppen ez) az önátadás lesz szabadságának legfőbb tette. (K. T. 192.)

November 22.

Ha véget ér a földi élet, és minden lehull, ami mulandó volt, akkor ismeri meg önmagát minden lélek úgy, „amint ő ismert”, azaz amilyen az Isten szemében: amilyenek és amire Isten őt, egészen személy szerint őt teremtette, és amivé ő a természet és a kegyelem rendjében – és ehhez lényegesen hozzá tartozik: az ő szabad döntései által lett.

November 23

Feltételezhetjük, hogy mindenki számára létének kiteljesedése a mennyei dicsőségben nem csak a romlandó természet salakjától való megszabadulást, hanem az ő teljesületlen lehetőségeinek kibontakozását is meghozza majd.

November 24.

Az istengyermekség jelenti: kicsinek, és ugyanakkor nagynak kell lenni; ki kell lépni saját életünk szűk kereteiből és bele kell nőni a krisztusi élet tágasságába.

Az istengyermekség tehát ezt jelenti: kicsinek, de ugyanakkor nagynak lenni. Eukarisztikus életet élni annyit jelent, mint egészen kilépni saját életünk szűkösségéből és belenőni a Krisztus-élet távlatába. (P. M. 169.)

November 25.

Az ima és az áldozat (valakiért) biztosan sokkal fontosabb mindennél, amit mondani tudunk, és – ebben nem kételkedem – nagyon szükséges. Más dolog kiválasztott eszköznek lenni, és más a kegyelemben lenni. Mi nem ítélnünk, és bízhatunk Isten mérhetetlen irgalmában. De a végső dolgok komolyságára nem boríthatunk fátlyat.

November 26.

Jó, ha arra gondolunk, hogy a mennyország állampolgárai vagyunk, és hogy az ég szentjei a mi honfitársaink és szomszédaink. Ekkor az ember könnyebben viseli el azokat a dolgokat, „Quae sunt super terram” amelyek a földön vannak.

November 27.

Az élet és a halál Ura így szól: Kövess engem! Ő nekünk is szól, és választás elé állít minket a világosság vagy a sötétség közötti

Ő a királyok Királya, az élet és halál Ura. Ma is mondja: „Kövess engem”, (és aki nincs vele, az ellene van.) Nekünk is mondja, és arra készlet, hogy válasszunk a világosság és a sötétség között. (P. M. 161.)

November 28.

A belső érettség nem mindig az életévek számához igazodik.

November 29.

Nem fogunk elcsüggedni, ha egy hosszú élet után azt kell mondanunk magunknak, hogy mi még mindig csak kontárok és kezdők vagyunk. Az Úr Szívéből fakadó forrás nincs lepecsételve.

November 30.

A lélek csak akkor éli tisztán saját életét, ha minden külső dologtól felszabadult és nyugalomban van. Nyugalomban és a külső dolgoktól felszabadult azonban csak akkor lehet, ha felemelik a magasság birodalmába. Így a kegyelem által ajándékba kapja önmagát.

December

December 1.

Amikor a nappalok egyre rövidülnek, felmerülnek az első karácsonyi gondolatok. Hetekkel, hónapokkal előbb meleg folyamként árad szét a földön. A szeretet és az öröm ünnepe – ez az a csillag, amely felé mindannyian közeledünk.

Amikor a napok egyre rövidebbek lesznek, amikor télen hullani kezdenek az első hópelyhek, akkor merülnek fel bennünk féltéken és nesztelenül az első karácsonyi gondolatok. A szeretet gejzire árad az egész földre már hetekkel, sőt, hónapokkal előbb. A szeretet és az öröm ünnepe – ez az a csillag, amely felé az első téli hónapokban mindnyájan tartunk. (P. M. 157.)

December 2.

Az emberi nemben az a csodálatos, hogy valamennyien egyek vagyunk.

December 3.

Ha bennünk van Isten, és ha Ő a szeretet, akkor nem lehet másként, mint hogy szeretjük testvéreinket. Ezért van az, hogy az istenszeretetünk mértéke emberszeretetünk.

Ha Isten bennünk van, és Isten szeretet, akkor nem lehet másképpen, mint hogy szeressük testvéreinket. Istenszeretetünk mértéke ezért emberszeretetünk. (P. M. 163.)

December 4.

A keresztény számára nincs idegen ember. Mindenkor az a felebarát, aki előttünk áll, akinek a leginkább szüksége van ránk; mindegy, hogy rokonunk-e, vagy sem, hogy kedveljük-e vagy sem, hogy „erkölcsileg megérdemli-e”, vagy sem.

A keresztény számára nincsenek „idegen emberek”. Mindenkor az a „felebarát”, aki előttünk van, aki legjobban ránk szorul; közömbös az, rokonszenves-e vagy sem, „bírnak-e”, vagy sem, „erkölcsileg méltó-e” a segítségre, vagy sem. (P. M. 163.)

December 5.

Ahol a test szerinti rokonok lelki rokonok is, ott az egymás megértésének olyan természetes könnyedsége jön létre, ami hasonlít az örök boldogság előízére.

December 6.

Aki Krisztus szeretetével szeret, az az embereket Istennek és nem magának kívánja megnyerni. Ez ugyanakkor a legbiztosabb útja annak, hogy örökre megtarthassa őket.

Aki az ő (Krisztus) szeretetét éli, az az embereket Istenért és nem önmagáért szereti. Ez természetesen a legbiztosabb út, hogy örökké birtokoljuk. (P. M. 164.)

December 7.

Ugyanaz érvényes mások lelkére, mint a magunkéra és minden külső jó dologra: aki azon van, hogy azokat megnyerje és megtartsa, az elveszíti.

Mert a lelkekkel is úgy vagyunk, mint a külső javakkal: aki mindenáron arra törekszik, hogy megszerezze és megőrizze, elveszíti őket. (P. M. 164.)

December 8.

Nem az-e a Szeplőtelen Fogantatás legmélyebb értelme, hogy annak az anyának, akihez a testben és lélekben legtisztább lény mint az ő Fia hasonlítani kívánt, szeplőtelen tisztának kellett lennie?

December 9.

Az, hogy Isten gyermekei vagyunk, annyit jelent, mint hogy Istennel kezét fogva járunk, Isten akaratát tesszük, hogy minden gondunkat és minden reményünket Isten kezébe helyezzük.

Isten gyermekének lenni annyit jelent, mint Isten kezét fogva járni, Isten akaratát tenni és nem a miénket, minden gondunkat és reményünket Isten kezébe helyezni, nem aggódni többé sem magunk, sem a jövő miatt. (P. M. 164.)

December 10.

Minden ember ismeri az ég madarairól és a mezők liliomairól szóló példabeszédet. De ha olyan valakivel találkozunk, aki úgy él, hogy egyáltalán nem aggodalmaskodik a jövője miatt, a fejüket csóválják.

Mindnyájan ismerik az ég madarairól és a mezők liliomairól szóló példabeszédet, de ha egy olyan emberrel akadnak össze, akinek nincs vagyona, nyugdíja sem, sem biztosítéka arra nézve, miből él meg a jövőben: e szokatlan valami előtt csóválják a fejüket. (P. M. 164.)

December 11.

Annyi haszontalan dologra van időnk: könyvekből, folyóiratokból mindenféle haszontalanságot össze-vissza olvasunk, kávéházakban elüldögnünk, negyedórát, félórát elfecsegünk; valóban nem lennénk képesek egy reggeli órát kiszakítani, amikor nem szétszórta, hanem összeszedette vagyunk, amikor erőt merítünk ahhoz, hogy egész nap helytálljunk?

Az embernek oly sok felesleges dologra van ideje: felesleges butaságokat összeolvas az újságokból, folyóiratokból; kávéházakban üldögnél; az utcán negyed vagy félórát elfecseg: „kikapcsolódás” címén időt és energiát forgácsol szét, veszteget el. Nem lenne lehetséges, hogy egy reggeli órát találjon, amikor nem szétszórja, hanem összeszedi magát, amikor nem emészt magát, hanem erőt gyűjt az egész napra? (P. M. 168.)

December 12.

Akivel naponta érintkezünk, annak véleményétől nem tudjuk magunkat függetleníteni. Ez az Úrral való napi találkozásra is érvényes. Egyre fogékonyabbak leszünk az iránt, hogy mi az, ami tetszik neki, és mi az, ami nem.

Így van ez az Úrral való mindennapi kapcsolatban is. Az ember finom érzékkel mindig megsejti, mi tetszik neki, vagy mi nem tetszik neki. (P. M. 169.)

December 13.

A „jó keresztény” önelégültségétől – aki „teljesíti kötelességeit”, aki „jó újságot, folyóiratot” olvas, aki „helyesen választ”, és folytathatnánk, hosszú út vezet ahhoz, hogy valaki eljusson oda, hogy a gyermek egyszerűségével és a vámos alázatával Isten kezét fogva, Isten kezéből éljen.

Ez az út messzebbre vezet annak a „jó katolikusnak” önelégültségétől, aki „teljesíti kötelességeit”, aki „jó újságokat” olvas, aki „helyesen választ” stb., de egyébként mindig azt teszi, ami neki tetszik; ez az út a gyermekek egyszerűségében és a vámosok alázatában elvezet az Isten tenyerén való éléshez. (P. M. 169.)

December 14.

Mivel az Egyház Keresztes Szent Jánost egyháztanítóvá nyilvánította, ma hozzá küldi mindazokat, akik komolyan szeretnének előrehaladni a belső élet titokzatos birodalmában.

Mivel az egyház Szent Jánost Misztikus Doktor néven egyházdoktorrá nyilvánította, ezért hozzá kell fordulnia mindenkinek, aki a katolikus hit tanítása szerint a misztika kérdéseiről eligazítást akar kapni. (K. T. 85.)

December 15.

Aki az Urat az ő házában felkeresi, az nem csupán önmagával és a saját dolgaival kívánja őt foglalkoztatni. Az érdeklődni kezd az Úr dolgai iránt.

Amikor az Úr házunkban fölkeres, nem foglalkozunk mindig magunkkal és ügyeinkkel. Elkövetkezik az, hogy az Úr ügyei iránt kezdünk el érdeklődni. (P. M. 169.)

December 16.

Az anyaszentegyházon belül az egyes ember vállalhatja azok ügyének képviselőjét, akik egy adott életközösségben a hozzá legközelebb állnak, akik különösen az ő közbenjáró imájukba ajánlották magukat, vagy akiket ilyen vagy olyan okból különösen körülvesz szeretetével.

December 17.

Még a legnyomorultabb és a bűnök terhe alatt görnyedő embernek is lehet és szabad odaállni az Úr színe elé, és imádkozni egy másikért. Egyrészt, mert az Úr nem csak igazságos, hanem irgalmas is. És azért is, mert nem lehet Istenek tetszőbb cselekedet, mint egy hitből fakadó ima.

December 18.

Ha meggondoljuk, hogy mindenkinek van rá lehetősége, hogy imája által kegyelmet eszközöljön ki a másik számára, úgy tűnik, mi is felelősek vagyunk mindenkéért, aki még nincs a kegyelem állapotában, és bűnrészesek minden bűnben, amit mások elkövetnek. És az Úr kegyelemben részesít minket, amikor megengedi, hogy szenvedjünk mások helyett.

December 19.

A szívnek Istennel folytatott csendes párbeszédében csiszolódnak azok az élő kövek, amelyekből Isten országa épül.

December 20.

Csak Isten képes egy ember odaadását teljesen elfogadni mégpedig úgy, hogy az ember a lelkét ne elveszítse, hanem megnyerje. És csak Isten képes úgy odaajándékozni magát egy embernek, hogy annak egész lényét kitölti, és közben önmagából semmit sem veszít.

December 21.

Szükségünk van olyan órákra, melyekben csendben odafigyelünk, és engedjük, hogy az isteni Ige működjék bennünk.

December 22.

Isten mibennünk és mi Őbenne – ez a mi részesedésünk Isten országában, melynek alapját a megtestesülés vetette meg.

December 23.

Az Isten ember gyermekévé lesz, hogy az ember Isten gyermekévé lehessen.
Isten emberré lett, hogy az emberek Isten gyermekei lehessenek. (P. M. 161.)

December 24.

Ha este égnek a fenyőfa fényei és kicseréljük az ajándékokat, akkor még mindig előtör a beteljesületlen vágyakozás egy másik ragyogásra mindaddig, amíg a Szent Éj csodája, „az Ige megtestesült...”, meg nem újul.

Igen, amikor égnek a gyertyák és kicseréljük az ajándékokat, a még be nem teljesült vágy kifele űz minket, egy másik, ragyogó Fény után, míg csak fel nem hangzanak a karácsonyi

matutinum hangjai és a szent éjszaka csodája a fényvel és virágokkal borított oltárokon meg nem ismétlődik: „Az Ige testté lett” – Ez a beteljesülés pillanata. (P. M. 158.)

December 25.

Ahhoz, hogy egy egész emberi életet átítassunk isteni élettel, nem elég egyszer egy évben odatérdelni a jászolhoz. Ahhoz egész életünkön át naponta kapcsolatban kell lennünk az Istennel.

Hogy az egész emberi életet átjárja az isteni élet, nem elég évente egyszer a jászol elé térdelnünk és hagynunk, hogy a szent éj varázsa rabul ejtsen. Ehhez az kell, hogy az ember egész élete során naponta kapcsolatban álljon Istennel. , hallgassa Szavát, azt amit neki mond, és kövesse ezeket a szavakat. (P. M. 167.)

December 26.

„Kövess engem” – ezt hallotta István is. Követte az Urat egészen a sötétség hatalmai ellen folytatott harcig; tanúságot tett Róla szavával és vérével, de követte Őt lelkületében is, a szeretet lelkületében.

„Kövess engem”a tanítvány István is ezt értette meg. Követte az Urat a sötétség hatalma elleni harcig, a keménynyakú hitetlenek elvakulásáig; szavaival és vérével tett Róla tanúságot; szellemében is követte Őt, a szeretet szellemében. (P. M. 160.)

December 27.

A jászolban fekvő Gyermekek előtt szétválnak a szellemek. Ő a királyok Királya, és aki nincs mellette, az ellene van.

A jászolban fekvő Gyermekek előtt elkülönülnek a szellemek. Ő a királyok Királya, az élet és halál Ura. Ma is mondja: „Kövess engem”, és aki nincs vele, az ellene van. (P. M. 161.)

December 28.

Az ártatlan gyermekek a jászolban fekvő Gyermekek az ő kísérőiként veszik körül. Mit akar ez mondani? A betlehemi csillag sötét éjszakában ragyog még ma is.

A betlehemi csillag sötét éjszakában ragyog ma is. Az aprószentek, Betlehem és Júda kisdedei, ... ők a jászolban fekvő gyermek első követői. Mit akar ez mondani? (P. M. 159.)

December 29.

A jászol előtt mindazokkal összekapcsolódunk, akik szerteszét szóródva élnek az egész világon és még azon túl is. Ez vigasztaló titok.

December 30.

Hogy az isteni Gyermekek hová akar minket vezetni ezen a földön, azt mi nem tudjuk, és idő előtt nem is kell tudakolnunk. Csupán annyit tudunk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra válik.

Hogy ez az isteni Gyermekek hova akar minket vezetni ezen a földön, azt nem tudjuk, és idő előtt nem is kell kérdeznünk. Csak azt tudjuk, hogy az Istent szeretőknek minden javukra szolgál. (P. M. 161.)

December 31.

Hogy egyre inkább megtanuljunk minden nap és minden órában belenőni az örökkévalóságba, igyekezzünk az imádságban segíteni egymást.

A kereszt nem öncél. Magasba emelkedik és fölfelé mutat. (K. T. 73.)